

УКРАЇНСЬКЕ ПРАВОСЛАВНЕ СЛОВО

UKRAINIAN ORTHODOX WORD

Церковно-Народній Журнал для Православних Українців

Box 376 South Bound Brook, N. J.

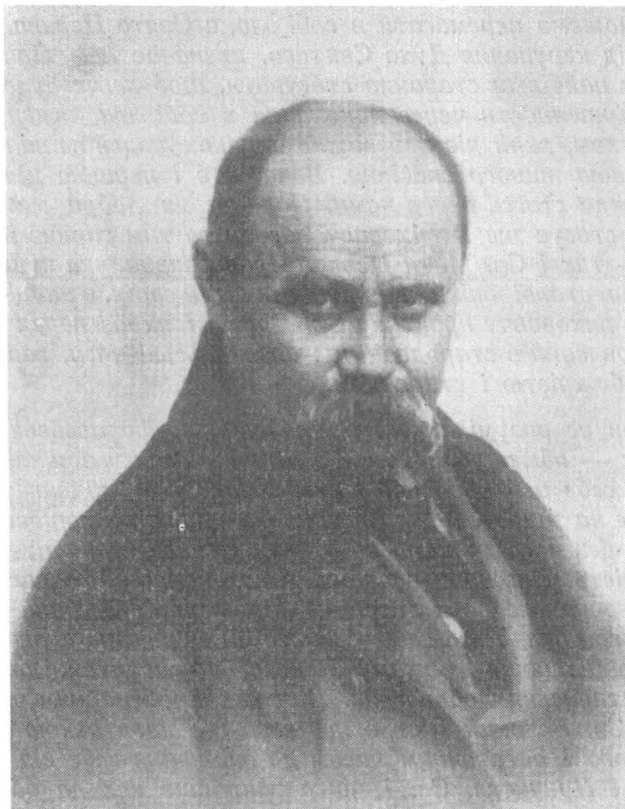
Entered as Second-class Matter at the Post Office at South Bound Brook, N. J.

РІК XXXII—Ч. 3.

БЕРЕЗЕНЬ, 1952 — MARCH, 1952

VOL. XXXII.—No. 3.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО (1814-1861)

*...І душі праведних, і сила
Архистратига Михаїла.
Кругом святого Чигрина
Сторожа стане з того світу,
Не дасть святого розпинать.
А ви Україну ховайте,
Не дайте матері, не дайте
В руках у ката пропадать!..*

Посвячення Осередку в Савт Бавнд Брук 31 травня і 1-го червня 1952.

ПОСЛАННЯ СОБОРУ ЄПИСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ЗДА

ДО ПРЕПОДОБНИХ СОПАСТИРІВ І ВІРНИХ ЧАД НАШОЇ СВ. ЦЕРКВИ
ПЕРЕД ВЕЛИКИМ ПОСТОМ СВ. ЧОТИРИДЕСЯТНИЦІ

“Цей же рід (злого духа) не виходить, як тільки
молитвою і постом” (Мтв. 17, 21).

ВОЗЛЮБЛЕНІ!

Господь всього творіння і Начальник Пастирів, Який досконало знає потреби людської природи і називає Себе “єдиним Учителем” (Мтв. 23, 8), повищими словами вказує нам засіб, яким можемо перемагати в собі зло, а Свята Церква, Його безпосередній твір, передана Ним під керування Духа Святого, визначає нам відповідніші часи, коли ми маємо того засобу найбільш старанно стосувати, щоб легше було сповнити Його заповіт і, дійшовши звершенности через покаяння в собі зла, досягнути спасіння. Отже перемога над злим духом, який діє переважно в душах людей їм на зло, і незалежнення від нього є передумовою нашого спасіння. Вона ж є і першою ціллю нашого земного життя і, як така, завжди стоїть перед нами. Подібно як добра мати, мимо тривалого надзору за дитиною, стосує ще й виховавчі засоби та тим сприяє й помагає зростові й розвиткові дитяти, — так і Св. Мати Церква Православна, яка повністю зберігає в собі Закон Христа, помимо сталої опіки над душами дітей своїх, в науці віри й моралі, подає нам час від часу ще й виховавчу практику Св. Посту. І якраз перед нами час Св. Великого Посту, що встановлений в стародавні ще апостольські часи, завжди зберігався вірними з особливою побожністю і старанням.

Св. Церква ніколи не розуміла посту однобічно, по-фарисейськи, себто — як лише формальний обов'язок — обмежування себе в певних часах у поживі. Ні, вона кличе нас добровільно взяти на себе цей корисний і необхідний нам подвиг стримання себе від усього, що спрямоване на задоволення розкішних забаганок нашого тіла й духа, рівнож від того, що є зайве, без чого можемо обійтися. Церква пропонує нам християнську розважливу стриманність у поживі, в одежі, в захованні, в розвагах, в ужитку свого часу, в думках, у відношеннях — зі старшими, з членами родини, з друзями ітд. Св. Піст є часом особливого догляду за собою, за своїми вчинками, словами, намірами, часом особливо ретельного відношення до храму Божого, до молитви, до помочі ближнім, і взагалі до своїх християнських обов'язків. Піст є випробуванням чоловіка, яке він сам собі перепроваджує. Св. Великий Піст є, до того ж, підготовкою до зустрічі світлого Воскресення Христового і остаточним часом до очищення себе від учиненого зла через таїнства Св. Сповіді і Причастя. Св. Церква запрошує нас до обов'язку пощення не лише словами своїх молитов і піснопінь, але теж вказанням на приклади Спасителя, Який Сам дуже часто постив; Св. Апостолів (2 Кор. 11, 27. Діян. 27, 9); Св. Подвижників-великопосників християнських, які, перебуваючи ще в тілі, досягли почиту Анголів.

Сьогодні серед нас часто чуються голоси людей, які, будучи по назві християнами, заперечують піст не тільки практикою свого життя, але й відважуються розумувати про його утяжливість і непотрібність. Не додержуючи посту самі, відмовляють від нього інших — і прикладом, і словом, і насмішкою. Ці реформатори, яким більше ходить

про задоволення нижчих тілесних потреб, —найбільше ж свого черева, ніж збереження заповітів Спасителя і спасіння їх душ, — широко розсівають своє отруйне насіння сумнівів і заперечень та свої блудливі твердження стараються підперти навіть авторитетом науки, мов піст є шкідливий для здоров'я людини і обмежує людину в її натуральному потягу до приємного, до радостей життя, а психічно її деформує, заціплюючи первні рабського світогляду.

Возлюблені! Ми, Архипастирі Церкви, що з волі Божої стоїмо на сторожі Ваших душ, маємо обов'язок постійно нагадувати Вам про науку і приклади Христа, Його учеників і нечисленного сонму праведників, а матірним голосом Церкви закликати Вас до наслідування їх. І нині вмоляємо Вас: зберігайте заповіді Божі й Його Св. Церкви, не нехтуйте їм; для Вашої бо користі і спасіння вони встановлені. Як дар Божий прийміть Св. Піст з любов'ю та покорою понесіть його тяготу. Може він спочатку покажеться Вам і зтяжким, як ярмо для вола перед оранкою,—але згадайте лиш, який він буває солодкий і милий, коли працю виконано, наш Св. Піст належно перейдено, — з якою радістю і вдоволенням зустрігаємо тоді Св. Пасху.

Не зважайте на голоси тих, які хочуть Вас відтягнути від установ Божих, — їх устами говорить до Вас отець неправди — диявол. Вони льстять Вам, апелюючи до Вашого нижчого ества, і хочуть закрити перед Вами Ваше призначення — дітей Божих. Вони іноді використовують Вашу несвідомість річей і, будучи часто самі несвідомі й сліпі, в своєму зарозумінні беруться вести інших. Сліпець веде сліпого — обидва в яму впадуть, — каже нам мудрість Божа. У своїх пастирів духовних шукайте роз'яснення й висвітлення Вам стежок Божих. Хіба не відомо нам, що наука (медицина) використовує дієти, а навіть цілковитий піст, для того, щоб рятувати хворих людей, а не вбивати їх? А для здорової людини піст являється доброю духовою вправою, рівнож і для тіла ще нікому ніколи не зашкодив. Духові ж осяги св. Подвижників, яких вони постом і молитвою осягнули, нам відомі: їх Господь прославив в небесах, а тіла їх явив нам нетлінними. І для кожного з нас, хто Св. Посту ретельно додержується, відоме те високе духове осягнення і задоволення, що його переживши раз, — не хочеться вже позбуватися. Приємності ж земського життя—речі часові і в більшості вони кінчаються осадком незадоволення, а то й прикрости.

Не своєї науки навчаємо Вас, а Божої,—і так розумійте нас, як і Апостол розумів, коли говорив: “Слухайте ваших наставників та коріться їм,—вони бо пильнують душ ваших, як ті, що мають здати справу. Нехай вони роблять це з радістю, а не зітхаючи, бо це для Вас не корисне” (Євр. 13, 17). Так, Любі Діти, чи ж буде нам радість, а Вам користь, якщо Ви, наше духовне стадо, не послухаете нас, що провадимо Вас стежками Христа-Спасителя, а підете чужими дорогами: як станемо тоді перед своїм Пастиреначальником, що відповімо Йому, чим оправдаємось перед Ним?.. Але ж пам'ятайте, що, нехтуючи наш голос, Ви нехтуєте і Божий зоклик, повний любови: “Візьміть іго Моє на себе і навчіться від Мене... і знайдете спокій душам вашим. Иго моє добре, і тягар мій легкий” (Матв. 11, 29-30). Цей заклик любови до нас Спаситель поєднав зі своїм пониженням, стражданням і смертю за нас. Він дав нам Закон життя і перед нами цей Закон перший виконав. Виконаймо ж ми Його волю і виявімо Йому нашу любов: в кожному моменті нашого життя корімося Йому — і оцей Піст, що перед нами, сумлінно доконаймо, щоб і Свято Воскресення Його з заслуженою радістю зустрінути. Амінь.

† ІОАНН, Митрополит

† МСТИСЛАВ, Архiepіскоп

† ГЕННАДІЙ, Архiepіскоп

ПРОФ. В. ЗАВІТНЕВИЧ

Т. ШЕВЧЕНКО – БОРЕЦЬ ЗА ХРИстову ПРАВДУ

Не за горами сповниться 100 років з дня смерті пророка України — Тараса Шевченка, що своєю геніяльною творчістю і самопожертвуваною за долю України діяльністю ознаменував окрему добу в її історії, добу нової України, — а проблеми шевченкознавства тривожать серця і розуми вчених, філософів і політиків. Ні один український письменник не має такого багатства написаної критичної літератури про себе, як має його Тарас Шевченко — та, проте, ми ще й досі мало знаємо свого генія. Ми маємо на увазі не суто літературознавчі критичні праці про Шевченкову творчість (правда, і в цій галузі нам ще далеко до всеоб'ємних синтетичних праць): система соціально-економічних поглядів Шевченка, його етичний світогляд не мають ще й досі науково об'єктивного і глибокого дослідження, хоч і в цій галузі ми маємо багато написаного.

Вина тут не в Шевченкові, не в труднощах дослідження цих проблем шевченкознавства, а в самих дослідниках, в їх суб'єктивних і тенденційних, наперед уже націлених і рішених підходах до Шевченка. Помітна тенденція знайти в Шевченковій спадщині підсилення, а то й опертя своїм світоглядом, а то й політичним концепціям; зробити з Шевченка засіб боротьби для досягнення своїх соціально-політичних цілей, засіб боротьби за маси людей. Кожен хоче змалювати образ Шевченка “по образу і подобию своєму.” В цьому головна причина браку синтетичних, об'єктивних праць про Шевченка і суперечностей в оцінці системи його ідеалів.

Найбільш драстичним і суперечним в критичній літературі є питання про релігійність Шевченка. Представники безбожницького, атеїстичного світу із усіх сил прагнуть залучити Шевченка до свого табору. Використовуючи, а іноді й фальсифікуючи ті місця в поезії Шевченка, в яких він виступає проти російського цареславного духовенства і його “церкви,” що в союзі з царатом виправдувала і благословляла тиранію, братовбивчі війни, рабську неволю, нелюдський визиск, — безбожники безсоромно поширено тлумачили їх, ніби Шевченко виступав проти релігії взагалі. Ці безбожники не розуміють або не хочуть зрозуміти, що цими антиклерикальними висловами Шевченко виступав проти оскверненого Московою православ'я, що більш нагадувало, на

думку його, оновлене поганство, ніж справжнє християнство.

Не треба великих зусиль, щоб зрозуміти, що ці Шевченкові слова скеровані проти російської офіційно-царської “церкви,” а не проти Бога:

Храми, каплиці, і ікони
І ставники, і мірри дим,
І перед образом Твоїм
Неутомленні поклони
За кражу, за війну, за кров, —
Щоб братню кров пролити просять,
І потім в дар Тобі приносять
З пожару вкрадений покров!

Але фальсифікаторам Шевченка не вдасться осквернити світлий образ генія України. Через усю творчість Шевченка яскраво і чітко проведено різницю між богом тиранії, тьми і неправди — творцем зла, і Істинним Богом — Творцем світу і Джерелом Правди. У відомому вірші, написаному за кілька місяців перед смертю, Шевченко недвозначно вказав, у що обернули тирані Істинного Бога:

Світе ясний! Світе тихий!
Світе вольний, неповитий!
Защо ж Тебе, Світе-брате,
В твоїй добрій, теплій хаті
Оковано, обдурено,
Кадилами окурено,
Багрянцями закрито
І розп'ятієм добито?

А в другій частині цього вірша поет закликає Христа повстати проти гріховного культу, яким його оповито. Проти культу бога тиранії, бога неправди Шевченко обрушується нищівними ударами з усією силою свого генія і так через увесь свій “Кобзар.”

Зате якою гарячою вірою і любов'ю пройняті ті поезії Шевченка, в яких він звертається до Істинного Бога. В автобіографічному творі Н. Н., написаному уже в Орській фортеці 1847 року, Шевченко підносить до найвищого розуміння переживань віруючого юнака:

Мені тринадцятий минало,
Я пас ягнята за селом.
Чи то так сонечко сіяло,
Чи так мені чого було?
Мені так любо, любо стало,
Неначе в Бога...
Уже прокликали до паю,
А я собі у бур'яні
Молюся Богу...

Та релігійність була прищеплена Шевченко-

ві ще з дитинства його матір'ю. Образ молящої матері-скорбниці належить до найсвятіших і найсильніших образів, що їх дав Шевченко для всього світу. Ця релігійність від матері була посилена в ньому за дитячих літ наукою в дяка. Псалтир, що його навчився читати Шевченко і часто читав над померлими з доручення вчителя-дяка, відкрив перед ним багатющу поетичну скарбницю, під впливом якої він перебував все життя. Приятель Шевченків Козачковський, у якого жив Шевченко в 1840 році, свідчить, що Шевченко тоді захоплювався Біблією і відзначав місця, які вражали його величчю думки. Це захоплення Біблією тривало в Шевченка ціле життя. Впливи біблійних поезій проходять через Шевченкову творчість дуже помітно, особливо в останніх роках його життя. Ними Шевченко остаточний робить підсумок своєму переконанню. Виразами старозавітних пророків громить він сучасний царський режим, повчає людей соціальної моралі, кличе до братерства й любови, проповідує про грядущий справедливий лад на землі. Вже М. Драгоманов перший зауважив, що Біблія панувала над системою поглядів Шевченка. В перебудові світу на засадах справедливості Шевченко велику вагу надає слову. Звертаючись до Пресвятої Диви Марії, поет благає:

Скорбящих радосте! Пошли,
Пошли мені святее слово,
Святої правди голос новий!
І слово розумом святим
І оживи і просвіти!
І розкажу я людям горе,
Як тая мати ріки, море
Сльози кривавої лила,
Так, як і Ти. І прийняла
В живу душу світ незримий
Твого розп'ятого Сина!..
Ти — Матір Бога на землі! —
Ти слъзи матері докраю,
До каплі вилила. Ридаю,
Молю, ридаючи, пошли,
Подай душі убогій силу,
Щоб огненно заговорила,
Щоб слово пламенем взялось,
Щоб людям серце розтопило,
І на Україні понеслось
І на Україні святилось
Те слово — Божее кадило,
Кадило істини. Амінь.

Свята правда — найвищий ідеал для Шевченка:

Мені ж, о Господи, подай
Любити правду на землі!

На гонителів же правди Шевченко обрушується громовими словами правди—мсти.

Схаменіться! Будьте люди,
Бо лихо вам буде:
Розкуються незабаром
Заковані люди.

Але здебільшого ця правда—мста виглядає у Шевченка, як пересторога перед грядущою карою Божою. Християнське всепрощення — ось найвища нагорода для скривджених і кара для злочинців у Шевченка, "В чистому, незлобивому серці поетовому не жила довго помста, — говорить акад. С. Єфремов, — він умів ненавидіти, але вмів і любити і — головна річ — прощати." І дійсно тільки велична душа поетова, сповнена християнського всепрощення, могла знайти свій вияв у поезіях "Між скалами," "Відьма," "Не спалося," "Неофіти."

Вся система релігійних поглядів Шевченка, відбита в його поезіях, свідчить про глибоку віру поета в Істинного Бога, Ісуса Христа і Божу Матір. Твори, написані на релігійні теми, як "Неофіти," "Марія," "Іржавець" та інші і досі вважаються за найкращі зразки релігійної лірики, які колинебудь бачив світ. Їх могла створити в усій неперевершеній красі і правді своїй тільки поетична душа, надхнена Богом.

Образ Божої Матері Єрусалимської

Цей чудотворний образ був написаний, як каже переказ, св. Лукою в році по Вознесенні Господа в Гефсиманському саду.

У 453 році св. Образ був перенесений імператором Левом з Єрусалиму до Царгороду. Перенесений до Корсуня (Херсонес), цей образ був подарований в 988 році Св. Рівноап. Кн. Володимирові, який переніс його до Києва.

Коли новгородці прийняли віру Христову Св. Володимир подарував образ Новгородові.

Цар Іван Грозний в 1571 році переніс цей образ до Москви, до Успенського собору. В часі зайняття Москви Наполеоном, св. образ Божої Матері був захоплений французами. Тепер знаходиться в Парижі, в соборі Божої Матері. Святування 12 жовтня ст. ст. (Місяцеслов і Тріодіон Прав. Церкви. Харків 1896.)

Спроби віднайти цей образ в Парижському Соборі або довідатися про його долю, зроблені в 1948 році, не дали успіхів.— П. Ю.

Брат сказав авві Антонію: помолися за мене. Але старчик сказав йому: ні я, ні Бог не помилює тебе, коли сам себе не помилюєш і не благогоєдиш йому.

(Із "Древнього Патерика." Переклад А. Л.).

ОГЛЯД ПРАЦІ І ДОБУТКІВ

I

Дня 7-го лютого 1952 р., відбулась перший раз в Українському Православному Осередку в Савт Бавнд Брук, Н. Дж., бюджетова сесія Церковної Ради Української Православної Церкви в Злучених Державах. Засідання попередив молебень відслужений в домовій церкві Осередку. Члени Церковної Ради і Контрольної Комісії, під проводом наших Архипастирів, від щирого серця дякували Господеві за дотеперішні досягнення і умоляли Божого благословення на дальшу плідну працю і розвиток Рідної Церкви Українського Народу.

Досягненнями нашої Митрополії можна нам усім радіти. Від Собору Поеднання, до нашої Церкви приєдналися 15 нових парафій, — усіх парафій у складі нашої Митрополії тепер є 76. Збільшилось число священнослужителів. Тепер в нас є три Архипастирі, 82 священники, 6 дияконів і 2 іподиякони. При Митрополії є 14 богословів, що з них одні закінчили богословський факультет, інші тепер його доповнюють, — отже є гарний початок поповнення нових кадрів духовництва. Зі збільшенням числа парафій і духовництва, поширились і релігійна діяльність і вплив нашої Церкви в громадському житті української спільноти.

Основою Науково-Богословський Інститут, в якому під доглядом Проводу Церкви працюють вчені професори і під їх керуванням кандидати на священників.

Створено окрему Комісію, що працює над програмою релігійної освіти для молоді в наших парафіях. У багатьох парафіях зорганізовано взірцеві недільні школи для дітей, починаючи від малюсеньких 4 і 5 річних діточок, для школярів початкових і учнів вищих шкіл.

Розвивається Українська Православна Ліга в ЗДА, — організація, що складається переважно з вірних, які родились і виховались в Америці.

При Осередку вже зорганізовано музей старих памяток нашої української культури, архів документів і рідкісних книг, журналів і газет.

“Українське Православне Слово” виходить щомісячно і сьогодні його розмір вже не вистачає на вміщення всіх надісланих матеріалів, дописів та відомостей про життя Церкви. Видано два календарі. Монтується тепер друкарня, яка має постачати потрібні церковні книги і релігійну літературу.

Покладено основи під з'єднання наших церковних Сестрицтв в одній окремій організації.

Ось такий здебільшого образ наших досягнень в духовній ділянці.

II

Окремої уваги заслуговують досягнення господарсько-матеріального характеру. Завдяки праці Церковної Ради й Консисторії, зокрема ж дякуючи великій енергії, невтомній праці і досвіді Владики-Архiepіскопа Мстислава, наша Митрополія має сьогодні прекрасний маєток у Савт Бавнд Брук, куплений за дев'ять-десять тисяч доларів. Парафії, організації, духовництво й вірні зложили на купно маєтку сорок тисяч доларів.

Датки на дієцезальний, різдвяний, великодний, однодоларовий і інші фонди переросли суму 15 тисяч доларів. Дякуючи дбайливості видатних священників і вірних видавництво “Українського Православного Слова” покриває свої кошти. З кінцем 1951 р. загальна вартість майна нашої Митрополії цінувалась на поверх 160 тисяч, а вартість чистого майна досягнула майже 99 тисяч (точно: \$98,864.45).

Ці досягнення є теж доказ, що свідомі й чесні православні українці в ЗДА відносяться до Церкви як до своєї Духовної Матері.

III

Є ще інші досягнення поєднання двох епархій в одну Митрополію:

До нашої Митрополії тепер приходять християнські збірноти інших національних походжень і просять наших Владик — Митрополита Іоанна і Архiepіскопів Мстислава й Геннадія — про поміч і захист. “Нам, — кажуть вони, — гірко жити під владою інших осередків. Ми бачимо, що Українська Православна Церква в ЗДА, станувши на позицію самостійності й самовистарчальності, дужими кроками йде вперед. Допоможіть нам, щоб ми теж могли збудувати нашу Церкву — рідну, вільну, квітучу!” Очевидно, Архiepістирі і керівний орган нашої Митрополії допоможуть тим, хто просить захисту нашої Церкви. Але треба ж допомогти і рідним братам, які опинились в розсіянні в різних країнах світу і теж організують там парафії й епархії.

Консисторія не мала спроможности дати розголос Осередкові нашої Митрополії між нашими співгромадянами. Однак ж, і без такого розголосу до Осередку звертаються визначні

церковні діячі інших національностей і визнання у справі інформацій про сучасне положення і стремління українського народу й його Церкви. Зокрема, до Осередку пишуть і приїжджають визначні американські громадські діячі — в їх числі сенатори і конгресмени — що теж бажають мати відомості про українську справу.

Значить, не лише ми самі бачимо справжній поступ, — він видний і іншим людям. Це добре і для Церкви нашої і для української справи взагалі. А в тому заслуга не лише самого Проводу, але також рядових пастирів і мирян, а в першу чергу тих, які на місцях виконують обов'язки і дають націй Церкві спроможність добувати повагу й пошану.

IV

Історія України засвідчує велику істину, що Українська Православна Церква була і є найбільшим скарбом нашого народу. Це розуміли наші вороги: напосівшись на багатства України і вольности її народу, вони найперше били в його духову фортецю — в Українську Православну Церкву. І нарід наш теж це розумів, і від прадавніх часів аж до нашої сучасності — завжди ставав на захист своєї Матері — Української Православної Церкви. Ворог знаходив і знаходив посеред нашого народу прислужників, які “задля панства лукавого і лакімства нещасного” йдуть йому на поміч. Але свідомі й чесні діти України всіх тих ворожих прислужників цуралися, в хату не пускали, навкруги свого найбільшого скарбу твердим муrom стояли і Матері Рідної ворогові на поталу не давали. Вірою й молитвою, працею, жертвами, геройською обороною і офірою крові й життя Церкву Рідну скріпляли і обороняли!

Ми ж є діти тих великих, славних, незабутніх діячів, борців-героїв і мучеників! Нехай наш шлях і наші змагання завжди будуть відблиском їх великих прикладів!

ПРАВДА БОЖА

До Нього, що раз усе тоскніше, все журливіше, звертаються очі всього світу. Від Нього Єдиного чекає люд правди, що до життя провадить.

— Що раз більше — казав один з правників на з'їзді в 1936 році в Катовицях — виявляється тоска за якимсь правом вищим, надземним, не вагаюся сказати — правом Божим.

Так, бо тільки право Боже може бути мірою світу, а не право Маркса чи Леніна.

А. Лебединський.

З ЦЕРКОВНОГО ЖИТТЯ

ДЕСЯТЬРІЧЧЯ ВІДНОВЛЕННЯ ІЄРАРХІЇ УАПЦЕРКВИ

На днях 9-10 лютого минуло 10 років від Українського Православного Собору в Пінську, на якому, в тяжкі роки війни, відновлено Українську Автокефальну Православну Церкву. Владики — Архиепископ Полікарп (Сікорський) і Архиепископ Олександр (Іноземцев) — висвятили тоді двох нових єпископів для відродженої Церкви, між ними Владику Никанора. Після висвяти цих єпископів відбувся перший Собор Єпископів під головуванням Архиепископа Олександра (Іноземцева) і при участі Владики Полікарпа, що пізніш став митрополитом УАПЦеркви, та інших єпископів. Німецька влада заборонила Владиці-Митрополиту Полікарпу їхати до Києва, отже поїхали інші єпископи, які в днях 10-17 травня 1942 р. висвятили ще 6 нових ієрархів, а пізніш Митрополит Полікарп з іншими єпископами висвятив ще 4 єпископів. Таким чином на українських землях відродилась правильна діяльність Рідної Церкви.

Не зважаючи на воєнні відносини, це був справді час релігійного відродження на Україні. До відродженої Церкви український нарід горнувся мільйонами. На східних землях України, де большевики були розвалили УАПЦеркву відроджену в 1921 р., були випадки, що архипастирі й пастирі Рідної Церкви охрещували по 500 і більш дітей, що до того часу були нехрещені. Як писав колись Тарас Шевченко: “виростають нехрещені козацькі діти...”

Відродження УАПЦеркви було благословлене Владикою Діонісієм, митрополитом Автокефальної Православної Церкви в Польщі. Це Митрополит Діонісій (тепер він під домашнім арештом по приказу комуністичної влади Польщі), висвячував в єпископи разом з Архиепископами Феодосієм і Олексієм та Єпископами Савою і Симоном, теперішнього Митрополита Полікарпа.

З відродженої в 1921 р. УАПЦеркви залишився в живих тільки єдиний з її перших ієрархів, Владика Митрополит Іоанн Теодорович. Тепер Владика Митрополит разом з ієрархами відродженої в 1942 р. УАПЦеркви — Архиепископом Мстиславом і Архиепископом Геннадієм — возглавляє Українську Православну

Церкву в ЗДА. В молитовному єднанні з нашою Церквою перебуває ще Владика-Єпископ Володимир, що прибув до Америки вже після Собору Поєднання (жовтень 1950 р.). В Канаді ж другим Єпископом при Митрополиті Іларіонові є Владика-Архієпископ Михаїл, що теж був поставлений в єпископи УАПЦеркви в часи її відродження.

УАПЦерква перейшла тернистий шлях війни і скитальщини. Однак ж, до Неї пригорнулись всі віруючі православні українці, які розуміють, що Рідна Церква це найбільший скарб нашого народу. До тієї Церкви тепер приєднався Владика Миколай в Уругваю, який буде керувати УАПЦерквою в південній Америці.

В десятиріччя відродження Рідної Церкви всі православні українці в світі схиляють голови перед працею й заслугами Архипастирів, Пастирів і Вірних, які згорнулись під її святим знаменем. Від себе ми щиро-сердечно вітаємо Владик-Митрополитів і всіх з ними Архипастирів, які керують життям всієї Української Православної Церкви по цьому боці залізної занавіси. Молимося, щоби Всемиловитий Господь допоміг Українському Народові, що тепер поневолений безбожним ворогом, розкуватись з кайданів і одностайне стати під покровом Рідної Церкви!

Зов Крови

Митрополита Канцелярія УАПЦеркви в Європі повідомляє все духовенство і всіх вірних Церкви, що 18-го грудня 1951 р. на ім'я Його Високопреосвященства, Високопреосвященнішого Митрополита Полікарпа, вплинуло прохання Архієпископа Миколая Соловія, що мешкає в Монтевідео (Уругвай) про прийняття його до складу Єпископату УАПЦеркви. Це своє прохання Владика Миколай мотивує тим, що він на останку своїх літ хоче послужити Українському народові та Його Церкві.

Владика Миколай народився 4 грудня 1877 року на Полтавщині, в маєтку свого батька "Солов'ї", у Кобеляцькому повіті. Року 1901-го скінчив він медичний факультет Московського університету з дипломом лікаря і після цього працював у різних шпиталях міста Москви, провадячи поруч з цим приватну лікарську практику; був також особистим лікарем Патріярха Тихона.

Як людина віруюча і побожна, він відчуває в собі бажання стати ближче до Бога, і тому на початку 1922 року приймає священничий сан.

Кінцем того ж року, по смерті його дружини, патріярх Тихон постригає його в ченці, а пізніше, спільно з двома єпископами, довершує над ним єпископську хіротонію, з нареченням його єпископом Кашинським, вікарієм Тверської єпархії. Року 1924 Владика Миколай одержує сан Архієпископа та призначення до ЗДА, з титулом архієпископа Каліфорнійського і Сан-Франциського. Обставини однак склалися так, що він прибув не до Північної Америки, а до Південної, де і затримався в Уругваю. Коли після смерті патріярха Тихона, на становище місцеблюстителя патріяршого престолу прийшов митрополит Сергій, який одверто став на службу комуністів, — Владика Миколай цілковито одійшов од церковної діяльності і занявся працею, при якій міг використати свої фахові знання з обсягу медицини та хемії. Ця праця принесла йому матеріальний добробут, але не задовольнила потреб його душі. Ці потреби спонукали його нині подати прохання про прийняття його до Єпископату Української Автокефальної Православної Церкви.

На підставі згоди всіх єпископів УАПЦеркви, Його Високопреосвященство, Високопреосвященніший Владика Митрополит Полікарп задовольнив згадане прохання Архієпископа Миколая і своїм декретом з дня 15 січня 1952 р. ч. 115 прийняв його до складу УАПЦеркви на Південну Америку, з титулом: "Архієпископ Української Автокефальної Церкви на всю Південну Америку."

Директор Митрополітої Канцелярії

Проф. Б. Лисянський

БЮДЖЕТОВА СЕСІЯ ЦЕРКОВНОЇ РАДИ

Дня 7 лютого ц. р. в Осередку нашої Церкви в Савт Бавнд Брук, Н. Дж., відбулась бюджетова сесія Церковної Ради нашої Митрополії в ЗДА. Перед засіданням ВПреосв. Владика-Митрополит в сослужінні о. Прот. А. Бека і о. А. Двораківського відправив у домовій церкві Осередку молебен у привяності членів Церковної Ради і Контрольної Комісії. — Контрольна Комісія в особах о. Прот. В. Дякова, о. Прот. І. Данилевича, о. А. Двораківського, і Братів — С. Шевченка, Горбового і Сикуті, працювала дня 6 лютого, провіряючи касове діловодство Консисторії.

Приявні на сесії були: ВПреосвященніші Владика-Митрополит Іоанн і Архієпископ Мстислав, — о. Прот. М. Запаринюк, голова Церковної Ради, Олекса Палажій, заступник голо-

ви, Проф. В. Завітневич, секретар, о. митр. Прот. Л. Весоловський, о. Прот. І. Гундяк, о. Прот. Д. Лещинин, о. Прот. А. Бек, о. Прот. Т. Форостій, о. митр. Прот. Ф. Білецький, Брати — Г. Волянський, Йос. Урбан, А. Грицак і вище названі члени Контрольної Комісії. Владика-Архієпископ Геннадій і 8 членів Ради не могли прибути.

Загальне справоздання з діяння Консисторії було предложене її Головою — Владикою-Архієпископом Мстиславом, а далі справоздання зложили: о. Прот. Д. Лещинин, секретар, о. Прот. А. Бек, касієр, о. Прот. І. Гундяк від редакції "Українського Православного Слова." О. Прот. В. Дяків і інж. С. Шевченко від Контрольної Комісії подали її справоздання, яке ствердило вірцеве ведення фінансового діловодства.

На сесії порушено цілий ряд важних справ. Церковна Рада затвердила бюджет Митрополії на 1952 рік. Встановлено дату на врочисте відкриття й посвячення Осередку св. Андрея на дні 31 травня і 1 червня ц. р. Стверджено, що Бр. Микола Рибачук не тільки відійшов від УПЦеркви в ЗДА, але розпочав діяти на її шкоду, а тому його викреслено з Церковної Ради, а на його місце покликано Бр. Ол. Колісниченка. На місце духовних членів Ради, які не виконали своїх обов'язків, покликано о. митр. Прот. Ф. Білецького і о. М. Кашубу. Постановлено збудувати в Осередку церкву, заснувати бібліотеку і музей.

Постанови й резолюції прийняті на сесії Церковної Ради подаються в Комунікаті поміщені далі.

Ukrainian Orthodox Word

Box 376, South Bound Brook, N. J.

Published monthly by and as the official organ of the
Ukrainian Orthodox Church of the United States
of America.

Annual Subscription:

In the United States \$2.00; Foreign \$2.50;
Single Copy—20 cents

Entered as Second-class Matter at the Post Office
at South Bound Brook, N. J.

Українське Православне Слово

Box 376, South Bound Brook, N. J.

Місячний Урядовий Орган
Української Православної Церкви в ЗДА

Річна Передплата:

В Злучених Державах \$2.00; За границею \$2.50

Поодинокі число — 20 центів

Комунікат

Президія Церковної Ради Митрополії Української Православної Церкви в ЗДА подає до загального відома, що в днях 6 і 7 лютого б.р. Церковна Рада Митрополії відбула свою чергову сесію. В сесії взяли участь ВПреосвящ. Митрополит Іоанн і ВПреосвящ. Архієпископ Мстислав.

1. Дня 6 лютого Контрольна Комісія в складі: оо. Прот. В. Дякова, Прот. І. Данилевича і с. А. Двораківського та братів: С. Шевченка, М. Сикуті і І. Гербоного, перевела контролю господарки і рахунковости Консисторії нашої Церкви за 1951 рік. Ствердивши, що господарка Консисторії провадилась доцільно і ощадно, а рахунковість правильно відбила всі грошові операції, Контрольна Комісія у своєму внескові Церковній Раді Митрополії просила Раду затвердити справоздання Консисторії з виконання бюджету за 1951 рік.

2. Дня 7 лютого відбулося пленарне засідання Церковної Ради Митрополії, на якому Консисторія подала справоздання з своєї діяльності і фінансових операцій за 1951 рік. Як виказало справоздання, — маєток Церкви зріс за 1951 господарчий рік до загальної суми \$160,101.79. Справоздання Консисторії з діяльності і виконання бюджету за 1951 рік Церковна Рада Митрополії затвердила одногласно, висловивши одночасно всьому складові Консисторії признання і подяку.

3. Церковна Рада Митрополії розглянула запропонований Консисторією проект бюджету Церкви на 1952 рік і затвердила його в загальній сумі (по стороні видатків і прибутків) \$40,851.79.

4. Виконуючи постанову Собору Поєднання з жовтня 1950 р. і йдучи на зустріч бажанню вірних УПЦеркви в ЗДА, Церковна Рада розглянула і затвердила опрацьований окремою комісією і запропонований Консисторією статут "Науково-Богословського Інституту Української Православної Церкви в ЗДА." До Дирекції Інституту обрані: проф. В. Завітневич — директор, проф. П. Ковалів — заст. директора, Мгр. І. Коровицький — секретар, проф. А. Котович — скарбник і о. Прот. Г. Павловський — керівник видавничого відділу.

5. Церковна Рада Митрополії звернулася до Собору Єпископів з проханням про узгоднення ще в 1952 році всіх богослужбових відправ і церковних обрядів, відповідно до встановле-

них практик і традицій Української Православної Церкви.

6. Запізнавшись із списком жертводавців на купно осередку в Баунд Брук, Церковна Рада Митрополії постановила висловити всім їм глибоку подяку.

7. Усвідомлюючи, що Українська Православна Церква на протязі цілої історії Українського Народу завжди брала активну участь в його змаганнях до духової, національної, культурної і державної самостійності, Церковна Рада, з уваги на сучасний вирішальний історичний час, постановила: закликати всіх вірних Української Православної Церкви в ЗДА до всебічної підтримки державного українського центру УНР і його парламентарного представництва — Української Національної Ради та Українського Конгресового Комітету в ЗДА, як законних представників Українського Народу на еміграції і одночасно закликає всіх вірних до посиленої жертвенности згідним установам, з тим, щоб усі пожертви від парафій і вірних були керовані через Консисторію УПЦ в ЗДА.

8. Церковна Рада Митрополії постановила висловити ширю подяку Урядові ЗДА, що став в обороні людських прав українських скитальців і дав їм опіку і захист на своїй території.

9. Церковна Рада Митрополії в імені Єпископату, духовенства і вірних Української Православної Церкви в ЗДА урочисто декларує Урядові Злучених Держав Америки свою всебічну поміч у здійсненні ним історичного обов'язку — оборони демократичного світу, християнської культури і цивілізації перед наступом безбожницького комунізму і російського імперіялізму.

10. Для здійснення історично-місійних завдань Української Православної Церкви, для посилення релігійної, культурної і національно-місійної праці в ній, Церковна Рада Митрополії ухвалила:

а) Розпочати в 1952 році будову в Осередку Баунд Брук церкви-пам'ятника на спомин усіх вірних синів України, що полягли в боротьбі за Правду Христову і волю України. Для здійснення цієї постанови рішено покликати церковно-громадський комітет будови;

б) Заснувати при Осередковій Церкві в Баунд Брук бібліотеку-архів і церковний музей;

в) Прискорити урухомлення власної друкарні, асигновуючи на цю ціль додатково 6 тисяч доларів.

11. Для успішного виконання поставлених перед нашою Церквою завдань, Церковна Рада Митрополії звертається до Всеч. Духовен-

ства і вірних до ще більшої зорганізованности навколо проводу УПЦеркви в ЗДА, дисципліни і жертвенности на потреби Рідної Церкви.

12. Закриваючи сесію Ради, Владика Митрополит Іоанн висловив найщиріше признання Архиепископу-Канцлеру Мстиславу і Консисторії, що під їх повсякденним і невсипущим проводом Церква наша, за рік свого об'єднаного існування, звеличалася великими здобутками і успіхами:—приєднано і відкрито 15 нових парафій, прийнято до складу духовенства УПЦ 18 священників, куплено за 90 тисяч дол. осередок в Баунд Брук, придбано машини для власної друкарні, — і висловив надію, що при Божій допомозі, об'єднаними силами, наша Церква здійснить поставлені перед Нею дальші завдання.

Саут Баунд Брук, Н. Дж., 7 лютого 1952.

Прот. М. Запаринюк, Голова Церковної Ради Митрополії УПЦеркви в ЗДА.

Проф. В. Завітневич, Секретар Ради.

КОМУНІКАТ

Засідання Консисторії

На засіданні Консисторії дня 29 лютого ц. р., окрім обговорення інших важних справ, схвалено висловити співчуття недавно організованій Парафії св. Покрови в Філадельфії, яка потерпіла велику втрату через пожар, що знищив будівлю, в якій відбувались церковні відправи. Разом з тим схвалено для тієї парафії дар з каси Консисторії в сумі 100 доларів, як початок збіркової акції посеред її членів і в парафіях. Прийнято до відома повідомлення, що парафія св. Покрови відбуває свої відправи в ромунській православній церкві.

Бібліотека-архів і музей

Бібліотека-архів і музей при Осередку нашої Церкви вже отримали чимало цінних документів, книг, журналів, газет, портретів тощо, а також старовинних, музейних пам'яток. Дотеперішня колекція музею складається із пам'яток подарованих Владикою-Архиепископом Мстиславом, який теж обдарував бібліотеку-архів історичними документами з визвольної боротьби і цінними виданнями. До бібліотеки подарував колекцію книжок, журналів і записок та різних документів о. Прот. Іван Гундяк.

(У наших парафіях і в бібліотеках нашого духовництва є чимало старих і для музею цінних речей а для архіву книг, видань і документів та записок, які по-

винні бути надіслані до Осередку. Тут вони будуть зберігатись, як пам'ятки нашої культури і праці. Для архіву велику вартість представляють різні записки, —протоколи, листування пастирські листи єпископів не лише православного віровизнання, старі річники українських газет, ітп. Всі ці цінності мають у багатьох випадках більшу вартість, ніж ті, хто їх має, це уявляють.)

15-РІЧЧЯ ПАРАФІЇ В БЕЙОН, Н. ДЖ.

В неділю, 10 лютого ц. р. українська православна парафія св. Софії в Бейон, Н. Дж. святкувала 15-річчя свого існування. З цього приводу архиєрейську літургію відслужив ВПресвященний Архієпископ Мстислав в сослужінні о. д-ра В. Клодницького, пароха, о. Прот. А. Бека, о. Прот. Г. Павловського, о. Симчица і протодиякона Пушкаренка. На бенкеті після літургії були привітні визначні гості, між ними сенатор Г. Александер Смит, урядники міста й повіту. Привітні радісно прийняли гарячу промову Владики Мстислава про страждання Української Церкви під кормогою Москви і про боротьбу українського народу проти безбожного ворога. Теж радісно була прийнята промова сенатора Смита, який зі знанням і з чуттям говорив про положення українського народу і його право на самостійну державу. Були й інші промовці, а діточий хор виступив з програмою пісень і деклямацій. Започатковано збірку пожертв на будову іконостасу. Про свято появились обширні повідомлення в американській пресі.

(Треба пригадати, що прихильність сенатора Смита до українського народу належить завдячити о. д-ру Клодницькому, що перший з українців познайомився і заприязнився з сенатором, брав активну участь в кампанії за його вибір, добував для наших людей його поміч в часи, коли українці, через акцію деяких груп і осіб, були наражені на всякі клопоти, і простелив стежку до канцелярії сенатора, якою відтак пішли інші українські діячі.)

ПІДГОТОВКА ДО ВЕЛИКОГО СВЯТА

Церковна Рада нашої Митрополії призначила врочисте відкриття і посвячення Українського Православного Осередку Св. Андрея в Савт Бавнд Брук, Н. Дж., на дні 31-го травня і 1-го червня 1952 р., і уповажнила Консисторію zorganizувати комітет для підготовки того свята.

З різних парафій, навіть таких віддалених, як Клівленд, приходять відомості, що православні українці численно приїдуть на це свято. Вже тепер замовляють автобуси і списують тих, хто бажає бути учасником цього тріумфу нашої Церкви.

В неділю, 2 березня, відбулись в Осередку перші збори відпоручників парафій і існуючих при них організацій. Прибуло більш 50 делегатів з таких місцевостей: Нью Йорк, Ньюарк, Картерет, Пасейк, Бриджпорт, Ковтсвілл, Честер, Вілмінгтон, Савт Бавнд Брук і Аллентаун. З інших парафій отримано повідомлення, що вони візьмуть участь в підготовці і пришлють делегатів на наступні збори.

До Комітету, що в його проводі стоїть Владика-Архієпископ Мстислав, були обрані: о. митр. Прот. Л. Весоловський, о. Прот. А. Бек, П. Тибор, п-ні Гундяк, п-ні Перчишин, п. Петляк і д-р Литваківський. Їм доручено поповнити Комітет новими членами з представників парафій і організацій та потворити в усіх парафіях місцеві комітети, які допоможуть в дальшій праці над підготовленням врочистостей.

ЛІКУВАННЯ ДУХОВНЕ

Чоловік один, проходячи, увійшов у лічницю і запитав лікаря: чи є в тебе зілля, що лікує гріховні хвороби? І рече йому лікар: Є! Прийди й візьми корінь послуху, гилку терпіння, цвіт чистоти й овоч добрих учинків; стовчи в ступці смирення, просій крізь сито міркування, всип в горнець беззлобія, налий олії милосердя, додай води від сліз молитовних, покрій страхом Божим, увари дровами трудолюбія й вогнем любови Господньої, проціди через решето братолюбія й причастись ложкою покаяння. І тоді будеш цілком здоровий.

А. Лебединський

Священничі Обпачення

(Ризи)

можна набути по уміркованих цінах у ново-відкритій Ризниці ПАВЛА БАРАНА. Солідне викінчення. Зразки матерії висилаються на оглянення й вибір. Замовлення викінчуються на час. Направа і перебірка старих риз. Пишіть на адресу:

PAUL BARAN
231 Livonia Avenue
Brooklyn 12, N. Y.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ "УКРАЇНСЬКЕ ПРАВОСЛАВНЕ СЛОВО"!

СТУДЕНТ-БОГОСЛОВ

СТОРІНКА ТОВАРИСТВА СТУДЕНТІВ-БОГОСЛОВІВ УКР. ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Додаток до "Українського Православного Слова"

БЕРЕЗЕНЬ, 1952

МОЛИТВА СВ. ЄФРЕМА СИРІНА

Знову, як і кожного року, вступаємо у дні Великого Посту, дні "серця скорботного і смиренного" (Пс. 50, 9), сповнені глибоким молитовним натхненням. У ці дні людині легше опанувати себе і не грішити. І, якщо ми відвідуємо Богослуження Великого Посту, ми знаходимо в них усі засоби для того, щоб сповнитись особливою побожністю, глибоким каяттям, молитовним настроєм. Засоби ці — у відповідному змісті Служб, у особливих піснопіннях і молитвах.

Особливе значення має коротка своєю формою, але велична змістом молитва Св. Єфрема Сиріна, великого сирійського праведника часів IV століття. Хоч і читається вона у дні покаяння, але являє собою цілком **молитву прохання**, якою ми взиваємо Господа на допомогу у подвигу Великого Посту. Подвиг цей неможливий без благодатної допомоги Бога, тому Св. Єфрем і починає свою молитву взиванням до Творця і Промислителя: "Господи і Владико життя мого..."

І далі — благаання за визволення від духа гріховного, духа головних гріхів, якими диявол обплутує нашу душу, намагаючись зробити нас своїми рабами. Тільки чотири гріхи людські згадає Св. Єфрем, знаючи, що вони — головні, джерело багатьох інших гріхів: "Духа лінивства, безнадійности, владолюбства і пустомовства позбав мене..."

Духа лінивства... Лінощі — один з найтяжчих гріхів, початок і причина багатьох інших. Ледачий не здібний молитися, працювати для Бога ані допомагати ближнім своїм. "Хто не працює — нехай не їсть," — говорить Св. Апостол Павло (П. Сол. 3-10). Людина створена Богом для діяльної праці на славу Божу, для готування себе до вічного життя та допомоги ближнім. Тому кожна хвилина земного життя, проведена безцільно, уже є порушенням волі Божої, непослухом Богові і зневаженням даних нам Богом талантів (Мт. 25, 14-30). Закорінюючись у людині, лінощі ведуть до сварок, обману, насильства, крадіжок, убивств та інших

страшних гріхів. Ось чому Св. Єфрем у своїй молитві просить насамперед визволення від духа лінивства.

Духа безнадійности... Надія — це величезна рушійна сила в житті людини. Працюємо — і надіємось мати користь. Страждаємо і терпимо, надіючись дочекатись кращого. Молимося із надією, що Господь почує нас. Надто велике заглиблення в життєвих турботах часто викликає у людини незадоволення собою і своїм життям. Тоді її опановує дух безнадійности. Але така безнадійність не буде злом (вона навіть може стати початком спасіння), коли своєчасно зрозуміємо причину такого свого стану і станемо на шлях порятунку. Одначе, коли не звернемо на себе своєчасно належної уваги — дух безнадійности шириться, породжує охолодження віри, пригноблення і розгубленість, приводить до втрати цілі життя, — і ми стаємо рабами диявола. Тому то Св. Єфрем і просить у своїй молитві позбавлення духа безнадійности, а тим самим — повернення до життя у вірі й надії.

Духа владолюбства... Дуже часто опановує він людей. Це — дух гордості, непослуху кожному вищому авторитетові, бажання слави, похвал і почестей світу цього. Гордощі погубили ангела Божого, що повстав проти Бога (1 Ів. 3, 8), а далі — й перших людей (Буття 3, 6). Цей гріх опановує як духовних, так і світських людей у всіх ділянках життя. Від нього — війни, міжусобиці, боротьба за владу... Гріх цей — джерело усіх інших. Він веде до повного заперечення заповідей Христових. Тому Христос застерігає Своїх учнів від цього гріха, кажучи: "Царі народів панують над ними, а ті, що ними володіють, добродіями звуться. Але не так ви: хто найбільший між вами, нехай буде, як менший, а начальник — як слуга" (Лк. 22, 25-26). Це — зразок най-

ПОПРАВКА: У попередньому числі Сторінки, через недогляд, було пропущено дві прикрі помилки. Слід читати: 1) Стор. 12, 1 кол., ряд. 6 згори: "між 10.ІІ і 2.ІІІ. (н.ст.)." 2) Там же, ряд. 15 згори: "від неділі про митаря й фарисея аж до 5-ї неділі Вел. Посту."

вищого смирення, якого і ми повинні просити у Господа, бажаючи позбавити нас духа владолюбства.

Духа пустомовства... Часто людина, що кається у своїх гріхах і заспокоює своє сумління, не відчуваючи за собою великих гріхів, не звертає уваги на своє пустомовство і сквернословство, бо то, мовляв, “невеликий гріх.” Велика помилка! Гріх цей неменш важкий, бо криє в собі багато беззаконь.

Слово — великий Божий дар людині. Ним, як одним із виявів життя нашої душі, ми відрізняємося від безмовних творінь. Слово дане нам для служіння й прославлення Бога, для творення добра. Порожнє ж слово — не корисне, а шкідливе; слово спокусливе — джерело гріхів. За все доведеться давати нам відповідь Судного Дня, також і за слова наші (Мт. 12, 36), і горе тому, чиї слова ширили спокусу і нищили людські душі! То ж і просить Св. Єфрем позбавлення від духа пустомовства, як одного з найбільших гріхів.

Далі Св. Єфрем переходить до другої групи прохань; прохань про дарування **духа Господнього**: “Духа ж чистоти, покори, терпіння та любови даруй мені, рабові Твоєму.” Бо якщо без Божої допомоги неможливо звільнитися від духа пристрастей, то ще тяжче засвоїти духа високих чеснот, що посилається Самим Богом.

Духа чистоти... Це — одна з найшляхетніших рис людини. Своєю чистотою, чистотою душі й тіла людина стає близько до Бога і прикладом для інших. Для збереження чистоти тілесної Господь заборонив перелюбство і всяку розпусту (8-а заповідь). Він високо цінує чистоту і невинність юнацтва. Ще ж більшу вагу має чистота духа, що, за вченням Св. Отців Церкви, являє собою у ширшому розумінні, загальний духовно-моральний послух людини у відношенні до Бога і Його заповідей. Тяжко цього досягти, бо неминуча боротьба з податливим на гріх тілом. Проте, для нашого спасіння вона необхідна. Її засоби — піст, пам’ятання про Бога, хресну жертву Христову, про смерть і вічність і т. д., а насамперед — щира молитва про допомогу Божу: “Духа чистоти даруй мені...”

Духа покори... У сьогоднішньому світі, що пишається своїми здобутками, знаннями, винаходами і ін., важко зрозуміти належно велике значення цієї чесноти. Горда людина дуже часто забуває, що її досягнення — не її власні, а дані їй волею Творця. Забуває про потребу “убогости духа,” тобто переконання, що наш

розум, мудрість і сили нічого не були б варті без Бога. Покора і смирення — це основа для єднання людини з Творцем і ближнім в любові. “Бог гордим противиться, а покірним дає благодать” (Пр. Сол. 3, 34; також Як. 4, 6; 1 Петр. 5, 5). Життя святих — це великий зразок “величності через покору,” а Сам Спаситель, як найвищий Ідеал для нас, дав приклад покори Своїм життям і смертю на Хресті. Не маючи в собі покори, не можемо досягнути Царства Божого, тому і молимося, бажаючи духа покори нам дарувати.

Духа терпіння... Через усе наше життя проходять терпіння, страждання, втрати, недуги тощо. Часом посилає їх Господь, щоб дати людям випробувати свою віру (Авраам та Ісаак, прав. Іов і ін.), бо Господь “кого любить, того й карає” (Євр. 12, 6). І знову перед нами образ Спасителя, Який не для радості і втіхи зійшов на землю (Євр. 12, 2) і показав нам приклад безмежного терпіння задля спасіння нашого. Такими ж незламними перед лицем терпінь були і послідовники Христові, що шукали Царства Божого і Правди Його (Мт. 6, 33). Будьмо ж і ми, як вони! Треба мати тверду віру, відданість і терпеливість, щоб не зневіритись, не спокуситись і не впасти під час терпінь, а тому й бажаємо ми Господа обдарувати нас духом терпіння.

Духа любови... Чистота, покора, терпіння і всі інші чесноти творять у душі людини дивний вінок, ім’я якому — любов (Кол. 3, 12-14). Без любови інші наші заслуги нічого не варті (1 Кор. 13, 1-3), без любови людина не може угодити Богові. І тепер, коли у світі особливо поширились ненависть і зло, нам, християнам, треба благодіяти Богу, щоб відновив у нас почуття любови для боротьби і перемоги над злом. Щоб любили ми не лише словом, а й ділами та істиною (1 Ів. 3, 18). Господь же вислухає нас, коли щиро молитимемо Його, бо Він Сам є Любов, і де Бог — там і Любов.

Багато просимо ми у Бога цією Великопостною молитвою; власне, усього того, що необхідне нам для справжнього християнського життя. Кінчає її Св. Єфрем благанням: “Так, Господи Царю! Дай мені бачити гріхи мої і не осуджувати брата мого, бо Ти благословенний на віки вічні. Амінь.”

Н. Столярчук.

**ТОВАРИСТВО СТУДЕНТІВ-БОГОСЛОВІВ
УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ**

Адреса Товариства:

638 East 14th St., New York 9, N. Y.

Редактор сторінки.....**ОЛ. ВОРОНИН**

НЕПОВАЖНІ НАУКОВЦІ

Наукове Товариство ім. Тараса Шевченка видає Енциклопедію Українознавства, в якій слушно треба сподіватись суто наукового, об'єктивного (безстороннього) трактування відомостей про український нарід, його віровизнання та установи.

В зошиті 8-ому, на стор. 618 Енциклопедії Українознавства написано, що:

“єпископ Полікарп признав зверхність московського патріярха.” (Мова про Владику Полікарпа, Митрополита УАПЦеркви відновленої в 1942 р. — прим. ред. УПС.)

В офіційному виданні московської патріярхії п. з. “Русская Православная Церковь и Отечественная Война” (стор. 66-68) написано цілком що інше:

“28 березня 1942 р. Екзарх України Митрополит Київський Николай звернувся до духовництва і мирян Київської і інших українських епархій з гарячим остерігаючим закликом відносно зрадника “родіни” й Церкви єпископа Полікарпа Сікорського.”

В посланні того ж екзарха Николая (стор. 67) написано:

“...Своечасно я подав доклад Блаженнішому Сергію, патріяршому местоблюстителю, про відмовлення Полікарпа Сікорського зложити письмєнну заяву щодо його канонічного послуху московській патріярхії, бо в цьому я бачив його особливі затаєні плани щодо відношення до його майбутньої церковної орієнтації.”

Отже ніколи Митрополит Полікарп не визнавав московської патріярхії.

І за це московський патріярх анафемізував Владику Полікарпа, не маючи на це жодного права, через що ця анафема недійсна.

Яка ж причина того, що в Енциклопедії Українознавства подані такі далекі від правди відомості?

Причина цього, на нашу думку, є тільки одна:

В кожную українську установу пролізають науковці, які стоять на послугах католицької акції. Вони, де тільки можуть, прищиплюють Українській Православній Церкві та її ієрархії такі наставлення, яких ніколи не існувало. Вони просто обріхують УАПЦеркву 1921 і 1942

років, або промовчують її ролю в житті українського народу та її важку, хрестну стежку, що на ній наші єпископи, пастирі й вірні сотнями тисяч були замучені комуністами й націстами, а деякі ще й тепер страждають на каторзі.

Коли на послуги Ватикану за гроші наймаються всякі сапіги, що ними втішаються органи римського фанатизму, — ніхто не дивується, — адже найстаріша професія завжди знаходила своїх носіїв фізичної й моральної продажности.

Але коли на послуги католицької акції стають люди, що мають претенсії зватись науковцями, коли вони фальшують історію і той фальш прикривають ім'ям установи, яка носить ім'я православного Шевченка і яка, до речі, була уфундована православними українцями, — це нечуваний скандал!

На цей скандал повинні різко zareагувати всі українці, а в першу чергу православні! Щоб не повторювалось і не продовжувалось на ниві української науки свідоме фальшування історії, в якому католицькі і советські “науковці” стоять на однаковому рівні.

На це фальшування zareагувала Канцелярія Владики-Митрополита Полікарпа, як це бачимо з листа її директора, Проф. В. Лисянського, в часопису “Українські Вісті” (Ной Ульм, ч. 12, 7 лютого 1952 р.).

Нам відомо, що відповідно zareагує теж Собор Єпископів УПЦеркви в ЗДА на своєму черговому засіданні.

Безсумніву повинні теж про це сказати своє слово передплатники Енциклопедії Українознавства без різниці віровизнань. Бо “неправда — не наука”!

ПОРА ВІДНОВИТИ ПЕРЕДПЛАТУ

Усіх довжників просимо вирівнати за леглості й відновити передплату на “Українське Православне Слово.”

Похвальне діло — приєднати найменш одного нового передплатника між Вашими знайомими.

Теж похвальне діло до передплати долучити пожертву на пресовий фонд.

ДОПИСІ

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Довір'я громади — найвища нагорода

Дня 9 лютого ц. р. українська православна парафія св. Володимира в Нью Йорку відбула річні збори. На порядку денному стояли важливі справи: звіт проводу парафії з церковної діяльності та господарки за минулий 1951 рік і вибір парафіяльного уряду на 1952 рік. На збори зібралося багато членів парафії, серед них чимало новоприбулих, що твердо стоять на засаді єдності і неподільності Української Православної Церкви.

Звіт складав Голова церковного комітету П. Тибор, що вже 5 років стоїть на чолі громади. З року в рік громада під його проводом добуває все більші й більші господарські успіхи. В 1951 році загальний грошовий оборот громади перевищив на кілька тисяч доларів попередній рік і становить суму \$82,222.87.

На фармі "Українське Село" побудовано за цей рік 10 нових літніх будинків, і тепер уже ця фарма являє собою справжню велику, добре устатковану, культурну оселю для відпочинку.

Діяльність Сестрицтва Пресвятої Богородиці (голова п-ні К. Захарко) великою мірою прислужилася до цих великих успіхів Ньюйорської парафії. Від Сестрицтва не відстає молодша жіноча організація "Американські Доньки України" (голова п-ні П. Стасюк), що в цьому році поставила собі за мету устаткування майданчика на селі для спорту і гри для дітей. Братство св. Володимира чимало попрацювало на користь своєї парафії. Всі інші церковні організації — "Клуб св. Володимира" і скавти — також були залучені до загальної праці на добро Церкви.

Зібрані з надзвичайним інтересом вислухали звіт пароха о. Митрата Л. Весоловського, про здобутки парафії за минулий рік в церковно і культурно-національній діяльності: Рідна Школа, Церковний Хор і драматичний гурток "Промінь" — це найважливіші діянки церковної діяльності, з допомогою яких Українська Православна Церква здійснює свої історично-місійні завдання.

Голова Контрольної Комісії, п. В. Дичко, дав аналізу господарської діяльності і на запропонований ним внесок — висловити вотум довір'я парафіяльному урядові — всі привні встали з місць і звертаються з проханням до Голови Комітету, п. П. Тибора, і всіх членів Уряду лишитися на своїх становищах ще на один рік.

Бачучи, з яким високим довір'ям парафіяни ставляться до Проводу Громади і зваживши щирі прохання їх продовжити час свого урядування — Голова п. П. Тибор разом з іншими членами уряду дає згоду ще попрацювати і в цьому 1952 році на добро Рідної Церкви. На бажання всіх привних на зборах парафіян склад парафіяльного уряду поповнено двома членами з новоприбулих скитальців: Інженера Б. Яворського на становище рекордового секретаря і проф. С. Лазовського на члена парафіяльного комітету.

Загальним співом на "Многі літа" парафіяльному комітетові закінчилися загальні річні збори.

Парафіянин

Взірцевий Спомин

Субота, 2 лютого 1952 року була незвичайним днем у православній церкві св. Володимира в Нью Йорку: за доброї гідної наслідування традиції член парафії п. В. Лутак запросив чимало кількість вірних ньюйорської парафії на поминальне богослуження за душі своїх родичів, що відбулося о 10 год. ранку того дня. Після богослуження учасники його зійшлися в парафіяльній залі. За поминальною трапезою, на заклик настоятеля, Митр. Л. Весоловського привні вірні зложили 45 доларів на місійний фонд Української Православної Церкви в ЗДА. Це найкращий вінок на могилу бл. пам'яті родичів вельмиповажаного парафіянина п. Василя Лутака.

Присутний

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Похорон Григорія Грицишина

"Ой, тай зажурились Стрільці Січові,
Як Збруч річку проходили..."

Слова цієї стрілецької пісні лились в 1919 роках зі стурджених грудей тих, які сьогодні "Сірим шнурком відлітають у вирій..." Так і нам сьогодні "відлетів у вирій" примірний муж, батько, побратим, член і піонер Української Православної Церкви, вірний член українського суспільства у Філадельфії, — ГРИГОРІЙ ГРИЦИШИН. Здається нема ані одного українця у Філадельфії, який би не знав цю благородну людину, яка живучи повним життям, наповнювала ним і все українське суспільство. Чи були які небудь товариства, щоб у їх суспільному житті не приймав участі небіжчик?

Був вірним членом, піонером української православної церкви у Філадельфії і його невсипуща праця при церкві видна й сьогодні. У скрутну хвилину життя УП-Церкви у Філадельфії давав цій Матері-Церкві останній свій гріш та безкорисно працював для неї. Був передсідником своєї улюбленої православної церковної громади св. Володимира через довгі роки і з цього посту і відійшов у вічність. Стрілецька Січова Громада, якої був основоположником і все активним членом та більше разів головою її, болуче відчуває його смерть. Як вояк був вірний їй та належно все боронив вояцьку честь. Відділ Українського Народного Союзу, Т-во "Любов" — де був активним членом та урядником; Т-во Горожан, Прогресивний Клуб — і інші товариства з почотом клонили свою голову перед труною їх активного члена, урядника і товариша.

І от ця, на вид скромна, чесна, інтелігентна і відверта людина, прийшла на світ 27 вересня 1891 р. у Грабівці, Стрийщина, Західна Україна. І не дивно, що покійний був мрійливим і так горячо любив свою Батьківщину. Це саме оточення з місця його народження вщепило до нього оцю мрійливість і безмежну любов до любі України. Виростаючи у заможній родині, відбив він військову повинність і тут його застають часи Визвольних Змагань, часи бути чи не бути любій Україні. І Григорій, як вірний син любі батьківщини стає там, де було місце всім синам України, стає в ряди тих, що "душу й тіло" клали, обороняючи свою любов Україну. І переможений сильнішим ворогом, переможений тілесно та не духовно, Григорій як булавний української залізничної жандармерії УНР західної області

залишася з військом Батьківщину і перебуває у таборах українського війська на Чехах — в Йосефові та Німецькім Яблоннім. І коли скінчились “мрії чудові” наш Григорій прощає Батьківщину та у вересні 1923 року приїжджає на вільну землю Вашингтона і тут, на цій новоприбраній другій Батьківщині, звиває родинне гніздочко з дружиною Стефанією і Бог благословляє їх, наділяючи синами-соколами — Богданом і Михайлом. І з цієї новоприбраної Батьківщини не забуває Григорій про свою любу Україну, та вкладає всі змагання свого життя, щоб поліпшити її долю. Був вірним її сином і таким відійшов у вічність. І коли 29 грудня 1951 о 3-ій год. його не стало між живими, смутком сповився кожен, хто знав цю благородну людину а не одному і сльоза скотилась з очей, слухаючи офіційне радійове звідомлення Стрілецької Січової Громади, яка повідомляла про смерть вояка Української Армії та про смерть свого члена — Григорія Грицишина.

Українська Православна Церква св. Володимира у Філадельфії, предсідником церковної громади якої був покійний Григорій Грицишин, зайнялася похоронними обрядами з похоронного заведення п. Івана Гасина у Філадельфії, складаючи гарний вінок на трумну небіжчика. Дня 2 січня 1952 о 8 год. вечером відбувся у похороннім заведенні п. І. Гасина при великій здвизі народу парастас, який відправив Високопреосвященний Митрополит Іоанн в сослужінню дооколичного Духівництва, а то: прот. о. М. Запаринюка, прот. о. І. Савчука, о. А. Двораківського. Змістовне і до глибини зворушливе прощальне слово виголосив Високопреосвященний Митрополит Іоанн, підносячи заслуги покійного та потішаючи горем прибіту дружину і родину. Співав мішаний хор ім. О. Кошця. Почесну сторожу несли Українські Ветерани визвольних змагань і Українсько-Американські Ветерани. Зворушливе було посвячення Високопреосвященним Митрополитом Іоанном червоної китайки та вкриття нею труни небіжчика. Чин похорону і заупокійну Службу Божу відслужили прот. о. М. Запаринюк, прот. о. І. Савчук, прот. о. А. Бек, о. А. Двораківський, о. І. Лехицький і о. М. Федорович. Прощальне слово виголосили в українській мові прот. о. М. Запаринюк і прот. о. А. Бек в англійській мові. Прощав покійного місцевий парох о. А. Двораківський. На цвинтарі прощала покійного побратима Стрілецька Січова Громада і при пісні “Видиш брате мій...” трумну спустили в могилу.

На сумнім поминковім обряді, який влаштувала УПЦ св. Володимира у Філадельфії було приявних 100 осіб. Сумною гостиною проводив товариш покійного, п. Роман Карбівник, а головним впорядчиком-товстмайстром був прот. о. І. Савчук. У промовах, які були виголошені як духовними особами так і світськими, піднесені були заслуги покійного як людини, громадянина, побратима та члена церковної громади і інших товариств. Була переведена збірка пожертв на Осередок УПЦ в ЗДА, яка дала суму \$137.50.

В імені засмученої дружини Стефанії, синів-соколів Богдана і Михайла, невістки Марії і цілої родини та в імені української православної громади церкви св. Володимира у Філадельфії складається цим найсердечнішу подяку Високопреосвященному Митрополитові Іоаннові за його відправи парастасу та за зворушливе прощальне слово. Складається щира подяка прот. о. М. Запаринюкові, прот. о. І. Савчукові, прот. о. А. Беківі, о. І. Лехицькому, о. М. Федоровичові за їх участь у похоронних відправах та за зворушливі прощальні

слова. Складається щира подяка всім сусідним громадам православних церков, що вислали своїх відпоручників на похоронні відправи. Складається щира подяка Українським Ветеранам визвольних змагань та Українсько-Американським Ветеранам за пошану віддану Покійному. Щира подяка всім особам і організаціям, які подбали про Служби Божі і зложили вінки на трумну Покійного та проводили його на вічний спочинок.

В імені засмученої і горем прибітої дружини, синів і родини щира подяка українській православній церкві св. Володимира у Філадельфії, православній церковній громаді при ній, церковному комітетові з парохом о. А. Двораківським за влаштування похоронних відправ та сумних поминків і всім тим, які у великій горю дружини, синів і родини зложили свої співчуття.

Присутній

ТРЕНТОН, Н. ДЖ. Святкування 22 січня

Українська православна громада з усіма організаціями при ній та Т-во Сприяння Українській Національній Раді в Трентоні, Н. Дж., відзначили при численній участі присутніх річницю державних актів 22 січня 1918 р. про Незалежність і 22 січня 1919 року про Соборність Української Держави.

Святочна академія відбулась у залі української православної церкви дня 3 лютого 1952 року.

По відкритті академії представником святочного комітету і вшануванні пам'яті полеглих героїв у боротьбі за волю України, святочну доповідь виголосив др. М. Шлемкевич. Доповідь визначного громадсько-політичного діяча і знаменитого промовця була вислухана з великою увагою та вдячністю за яскраве відтворення перебігу героїчних подій доби Визвольних Змагань. Значення обох січневих державних актів, повстали з волі українського народу і лягли наріжними каменями в основі будівництва Української Держави, як з'ясував доповідач, залишаться навіки непорушною великою ваги. На них, на ці державні акти, спирається традиційний державний центр УНРеспубліки і УНРада, що тепер репрезентують визвольну боротьбу поневоленого Москвою українського народу і ці акти 22 січня залишаться міцними підвалинами майбутньої Вільної України.

Художню частину свята започаткувала новоприбула в Трентоні артистка Віра Цібенко виконанням фортеп'янових етюдів В. Косенка.

Гра на піаніно, хоч і старому, виявила високу музичну майстерність і даровитість виконання.

Деклямації учня В. Кулакова, п-ні Г. Максимюк і п-ні А. Наріжної були подані з почуттям на відповідному мистецькому рівні. Особливо виявила свій мистецький хист п-ні А. Наріжна декламацією новелі “Незабутні спогади” про голод на Україні 1933 року, що викликала загальну розчуленість, а в багатьох і сльози.

Щирою задушевністю визначився сольоспів тенора О. Кириченка — “Дивлюсь я на небо” і відспіваний вчвірку: О. Кириченко, В. Кириченко (брат), О. Кривенко, П. Глаголь — марш “Україна.”

На закінчення п-ні В. Цібенко очарувала приявних чудесним співом — “Айстри” — муз. М. Лисенка, та “Ой, чого ж ти хилишся, калино?” — муз. Пігуля. А викликана на “біс” гучними довготривалими оплесками ще відспівала арію з “Мадам Бутерфляй.” Як співачка п-ні Цібенко своїм високого діапазону колора-

турним сопрано та досконалістю володіння ним перевищила всі сподівання. Бажаємо їй щасливо улаштуватися в Трентоні, а нам ще не раз насолоджуватись її музичною і співочою обдарованістю.

Закриваючи академію, настоятель укр. прав. церкви о. прот. М. Запаринюк від імені святочного комітету висловив щиросердечну подяку прелегентові, др. М. Шлемкевичу, за гарний змістовний реферат і всім учасникам художньої частини академії за добре виконання всіх точок програми, а прийвним за співучасть у звеличанні національних святощів, подій 22 січня та складені пожертви на допомогу Українській Національній Раді. Добровільних датків зібрано всього в сумі 55 дол. 70 ц., з яких \$31.70 переслано через Консistorію, фінансовому К-тові УНРади.

Своїм патріотичним закликком о. М. Запаринюк взивав українську громадськість об'єднатись для одностайної підтримки традиційного державного центру УНРеспубліки і УНРади — єдиного репрезентанта визвольної боротьби поневоленого українського народу.

Заслугує відмітити, що українська громада православної церкви набирає все більшої ваги в українському національно-громадському житті Трентону.

І. С.

Голос Читача

Лежу самотнім в шпиталі. Смерть вже зазірала до моїх очей. Але мені, дякувати Богу, покращало. Може й покращало для того, щоб я ще зміг написати кілька терпких слів в наших українських релігійно-церковних справах.

Звикли ми себе величати нацією великою (чисельно). І тому, здавалось би, немає нічого дивного в тому, що ми маємо кілька християнських церков: православну, католицьку й євангеліцьку, бо те саме ми бачимо і у інших народів світу.

Так ні, засіла комусь до голови думка, що в нас має бути церква тільки одна — тотальна а до того під папою. Може ми колись в дальшому майбутньому й утворимо одну церкву. Тільки на еміграції на таку реформу не можемо спромогтись. Причин до того багато. Зупинюсь тільки на деяких з них.

От, наприклад, католицький часопис "Америка" руками різних православних найманих людей (розумію, що тим людям за дописи платять!) виписує статті, в яких заохочує нас, православних, до переходу на католицизм. Не буду зупинятись на питомій вазі кожного з авторів тих дописів. Думаю, що громадянство їх відповідно оцінить вже хоч би тому, що вони закликають прадідівську віру змінити на іншу. Один з авторів заявив, що став католиком (як?), а два інші, мабуть і залишаються православними. Так безпечніше.

Можна бути проти певних порядків у церковному житті, але міняти прадідівську віру на іншу — дуже й дуже тяжко. Ми навіть собі не уявляємо як трагічно-тяжко в Галичині відбувається масово перехід католиків-українців на московське православ'я!

Люди інших національностей трагічно реагують на зміну релігії членами їхньої суспільності. Не буду наводити прикладів. Вони всім відомі. Та ще якби хоч переконування про зміну релігії носили глибокий місіонерський, справді християнський характер. А то ні! Витягають, і, неделікатно висловлюючись, починають папрати різні від'ємні прояви (часом інспіровані) в православному церковно-релігійному житті. Хотілось

би запитати: на чий млин ті люди воду ллють?

Трудно повірити в те, щоб український, християнський, католицький орган "Америка" в числі 86 за 1951 рік у відділі "Звідує" надрукував: "Чи першоквітневий жарт? — В 'Слові Істини' (ч. 7 з травня ц. р.) на стор. 32 читаємо: "Панахиду по бл. п. Вол. Винниченкові й Дм. Дорошенкові відправив і відповідне слово сказав 1. квітня, Митр. Іларіон. Собор був переповнений."

Вже коли зайшла мова про Владику Митрополита Іларіона то пригадую собі ще про передрук тією ж "Америкою" з писання "нез'єданого" (так окреслює "Америка" Митрополита Іларіона, про непорядки в сучасній Українській Православній Церкві. Звичайно про щирість тут не доводиться говорити. Але хотілось би запитати "Америку", для чого вона цей передрук зробила, що вона хотіла ним досягти? Адже ж "Америка" добре знає, що її дуже мало хто з православних читає. Чи може їй так боліло за ті непорядки в православному церковно-релігійному житті?..

Чи таке єднання насправді потрібне, чи корисне було б українському народові? І чи більшість українського народу, що визнає св. Православну Віру, має єднатись з меншістю, що її прадідів чужа сила і чужа політика загнали до єднання з Римом? І чи думають редактори католицьких газет, що православні українці послухають кількох перевертнів, які задля грошей (600 нім. марок місячної платні) стали місіонерами папства? Чи невідомо тим редакторам, що посеред українського православного народу збереглися традиції героїської оборони Рідної Церкви від зазіхань Риму й Польщі? Брати українці-католики! Краще було б, щоб у сучасній трагедії України ви не пробували вносити більше розбрату поміж українську спільноту! І щоб пам'ятали ви, що безбожний ворог однаково нищить тепер вашу церкву, як давніше руйнував Українську Православну Церкву, і що посів братоненависті є вода на млин того безбожного ворога.

Як. Т.,

Шпиталь Брин Мавр, Па.

ДЖАНСОН СІТІ, Н. Й.

Різдво Христове — це свято родини. Жодного свята не згадується з такою приємністю, як саме Різдво. Правда, воно у нас багате традицією, звичаями, колядками — але найбільше дороге тому, що це свято родини.

Перлиною Різдвяних Свят є Святий Вечір. Не можна сказати чи радість, чи смуток перемагає в людей, бо обое сплітаються тісно з собою. Та часто і не в одній родині скроплюється найдорожчими перлами людської душі — чистими сльозами жалю за своїми дорогами, що лиш душами серед сім'ї вітають.

У Святвечір в нашій церковній родині св. Івана Хрестителя нікого не бракувало за столами. Около двісті родин з своїми діточками прийшли традиційно відсвяткувати цей в нас родинний Святий Вечір. На столах перед кожним була просфора зі свічкою в пам'ять тих, що лише душами присутні. Всі стоячи зі своїм душпастирем Всч. о. Ф. Лавриком, святочно проспівали "Бог Предвчний." Після Святої Вечері, яка була з любов'ю приготовлена Сестрицтвом нашої парафії, хор колядував, а потім усі присутні пригадували собі ці колядки і щедрівки, що їх співали в своїх рідних селах, коли ще були малими. Словами тяжко описати це наше родинне свято. При двісті горючих сві-

чечках кожне серце було наповнене почуваннями миру-любови, взаємного душевного піднесення та хваління Народженого Дитяти-Христа.

З нагоди нашого Святого Вечора, наша Громада має честь вислати через Канцелярію нашої Консисторії дар для Українського Конгресового Комітету в Америці в сумі \$25.00.

Присутній

КАРТЕРЕТ, Н. ДЖ.

З приводу врочистого обходу 40-річчя української православної церкви Св. Вмч. Димитрія в Картерет, Нщ Дж., від імени нашої громади маємо за честь зложити найщирішу подяку — в першій мірі ВПреосвященнішому Владиці-Митрополиту Іоанну і ВПреосвященнішому Владиці-Архієпископу Мстиславу за їх ласкаву участь і архиєрейські молитви, благословення і промови; дякуємо Впр. і Всч. Отцям — митр. прот. Л. Весоловському, прот. М. Запаринюку, о. С. Симчику, о. д-ру В. Клодницькому о. Н. Федоровичу, прото-диякону П. Пушкаренку і диякону С. Щадинському за сослужіння нашим Архипастирям і участь та привіти підчас ювілейного бенкету; Дост. Г. Александру Сми-ту, сенатору з Нью Джерси, за його сердечний привіт; п. Антону Батюку, Голові Українського Робітничого Союзу за привіт від тієї братньої Організації і особистий; за ювілейні подарки, які зложили: Українська Православна Парафія Св. Володимира, Нью Йорк, Церква Пресв. Богородиці, Честер, Церква Пресв. Богородиці, Нортгемптон, Церква Пресв. Тройці, Трентон, Церква Св. Духа, Ковтсвілл, Церква Св. Софії, Бейон, а також Організації при нашій парафії — Сестрицтво Св. Покрови, Клюб Молоді, Мужеський Клюб, Товариство Св. Анни, Товариство Запорожська Січ, 342 від. УНСоюзу, Дівочий Кружок, і численні наші громадяни; за численні привітання від Духівництва і братніх Парафій; нашому Жіноцтву з Сестрицтва Св. Покрови і Товариства Св. Анни, що приготувало бенкет; і взагалі всім Братам і Сестрам, що причинились до прекрасного святкування того ювілею.

Наша громада, скріплена врочистим обходом ювілею стоїть непохитно при рідній Українській Православній Церкві в ЗДА і йде на зустріч ще кращому розвитку.

За Раду Тростисів і Комітет:
ГРИГОРІЙ ВОЛЯНСЬКИЙ, Предсідник
ГРИГОРІЙ ГАЙДУК, Секретар
ПАВЛО КАВЕНСЬКИЙ, Касієр

Відповідь на Запитання

Двом Священникам і чотирьом Мирянам в Канаді: Ваші листи наспіли на протязі одного місяця, а запитання в них однакові: 1) Що повинні зробити церковні громади, що від їх імени ви пишете, бо вони не приєднались до УГПЦеркви в Канаді? 2) Чи можливо цим громадам і їх священникам приєднатись до УПЦеркви в ЗДА?

Наша відповідь і порада: Таких громад, зрештою числом членства невеликих, в Канаді є не більш 10, а пастирів 5-6. Усі вони бачуть, що підрядний, вікарний єпископ Грецької Церкви, до якого вони признавались, або ще признаються, залишився поза межами організованого українського церковного життя. Отже тепер

ці пастирі і громади шукають виходу з невеселої ситуації. Єдиний для них вихід — вихід розумний і чесний — це приєднання до УГПЦеркви в Канаді. Хто з вас в Канаді залишається й досі поза межами діяння УГПЦеркви, той повинен себе самого запитати: чи він справді православний християнин і свідомий українець? — Українська Православна Церква в ЗДА діє тільки на території нашої держави і не може приймати парафій, що існують у державі, в якій існує організована Церква. Одверто кажучи — коли ви досі не приєднались до УГПЦеркви в Канаді, не берете участі в її житті, то спитайте себе: 1) Чому? 2) Які ви люди, що не бачите потреби церковної єдності? 3) Чи були б ви цінним набутком для Української Православної Церкви в іншій державі? — А вкінці: окремі церковні громади, що разом з незалежними духовними провідниками стоять поза організованими Українськими Православними Церквами в різних державах, кваліфікуються як, вибачте за цей вислів, “дикі.” Це значить, що вони не розуміють ваги і значіння єдності, яка потрібна Церкві і народам. Такі громади, звичайно, є полем для експериментів одного або другого “батька Махна,” що своє отаманське руйніцтво прикриває рясою. Здоровий розум скаже вам, що кілька громад не представляють собою жодної сили, не можуть дати вірним належного духовного проводу, не можуть подбати про підготовку нових кадрів священників, — словом, вони безславно пропадуть. Адже ж і ті духовні отамани вічно не будуть жити; а що ж матимуть ці громади, які пішли за отаманськими кличами, коли отаманів не стане? Кожна громада, велика вона чи мала, і кожна особа, яка підтримує сваволю такого “дикого” отамана, приносить шкоду й неславу Церкві і народам. Наша Рідна Церква є установа Божа і тільки в Ній місце всім віруючим православним християнам і свідомим українцям.

СВЯЩЕНИЧІ ОБЛАЧЕННЯ

На іншому місці читачі знайдуть оголошення діяльного в українській православній парафії св. Володимира в Нью Йорку, п. Павла Барана.

Священники й парафіяльні комітети наших парафій, замовляли в робітні п. Барана нові облачення (риз), або давали до направи старі, задовільні його роботою і цінами. В самій нашій парафії в Нью Йорку є кілька пар облачень, що він пошив; їх викінчення солідне і вони послужать довший час.

О. Прот. Д. Лещишин віддав до робітні п. Барана кілька пар старих облачень, які, здавалось, вже були непридатні до вжитку. Їх направлено й почищено і вони мають вигляд майже нових і ще припадуться на довший час. Такі ж свідчення подають інші наші священники, що мали діло з тією робітнею. Можна в цій робітні замовляти ще й інші речі — плащениці, хоругви, тощо. Дехто з наших священників замовляв у п. Барана малі епітрахили й бурси для вжитку при відвідуванні хворих і вповні задовільний виконанням цих замовлень.

Є своя людина, діяльна й жертвенна. Напр., на Осередок нашої Митрополії п. Баран зложив пожертву в сумі \$100.00. Нью Йоркська парафія знає його теж як жертвенного парафіянина і колишнього свого предсідника. Він достойний того, щоб наші парафії й священники пам'ятали клич “свій до свого.”

о. І. Г.

UKRAINIAN ORTHODOX LEAGUE BULLETIN

Department of the Ukrainian Orthodox Word

Box 376, South Bound Brook, N. J.

MARCH, 1952

Fifth Annual Convention of the Ukrainian Orthodox League

Fifth Annual Convention of the Ukrainian Orthodox League will be held at the Bellevue-Stratford Hotel in Philadelphia, Pa. on June 27, 28 and 29, 1952.

Since October 28, 1951, when the first meeting of the Convention Committee was held in Philadelphia, plans have been formulated for the coming convention. Various meetings have been held in the surrounding area of Philadelphia in the following cities; Philadelphia, Chester and Coatesville, Pa., Wilmington, Del., and Trenton, N. J.

In order to stimulate more interest for the coming convention rallies are being held. The first rally was held in Philadelphia on Sunday, February 3. There was a meeting held in the afternoon with reports from various committees. Following the meeting and a supper snack, a dance was held. The first rally was a huge success. This affair not only gave everyone a chance to get acquainted with one another but all profits from the dance are to be turned over to the Convention Committee to help defray convention expenses. The other rallies were held in Wilmington, Del. and in Trenton, N. J.

The following were elected to the convention Committee:

Chairman—Joseph Podgurski, Philadelphia, Pa.

Vice-Chairman—Nick Bervinchak, Minersville, Pa.

Secretary—Mary Wyshywany, Philadelphia, Pa.

Treasurer—Philip Kaciuban, Chester, Pa.

Assistant Treas.—Bohdan Hryshchshyn, Philadelphia, Pa.

The following Committees have been organized:

Banquet Committee

Peter Konchak, Bohdan Hryshchshyn, Walter Senyshyn, Dr. John Konchak all of Philadelphia, Pa.

Convention Book Committee

Mac Karbiwnyk, Michael Hryshchshyn of Philadelphia, Pa.; Mrs. Martin Pastuszek, Chester, Pa.; John Olenick, Minersville, Pa.; Charles Tyrawsky, Jennie Tyrawsky, Jennie Kosowsky, Olga Marciniak of Wilmington, Del.; Jean Handoe, Annie Lebid of Coatesville, Pa.; Mrs. Michael Pastuszek, Chester, Pa.

Publicity Committee

Father Fedorovich, Chester, Pa.; Helen Senyshyn, Mrs. Dorothy Konchak, Dr. John Konchak of Philadelphia, Pa.; Andrew Sagan, Peter Anderson of Wilmington, Del.; John Sekellick, Minersville, Pa.

Concert Committee

Father Dworakiwsky, Mrs. Mary Hryshchshyn, of Philadelphia, Pa.; Nick Bervinchak, Minersville, Pa.; Martin Pastuszek, Andrew Pastuszek of Chester, Pa.; Mrs. Anna Harvanko, Dorothy Kosowsky of Wilmington, Del.

Registration Committee

Olga Karbiwnyk, Nadine Dworakiwsky of Philadelphia, Pa.; Walter Chawaga, Mrs. Catherine Szegda, Ann Downey, Steve Kuly of Chester, Pa.; Stanley Hambiski, Mary Zankowsky of Wilmington, Del.; Helen Kawalski, Jennie Lebid, Ann Lebid, Stephanie Szymanski of Coatesville, Pa.

Program Committee

Helen Senyshyn, Mrs. Pauline Podgurski, Olga Karbiwnyk, Nadine Dworakiwsky, Michael Hryshchshyn, Dr. John Konchak, Olga Kalakuniak of Philadelphia, Pa.; Philip Kaciuban, Chester, Pa.

Philadelphia is asking all neighboring communities to help formulate plans for the forthcoming convention. Letters are being mailed to the priests of all parishes in the surrounding area advising when and where the next Convention Committee meetings will be held. All members of the League who can attend these meetings are urged to do so.

THE BULLETIN'S EDITORIAL STAFF

REV. M. PAHOLOK, Religions Editor
1701 Kenneth Avenue, Arnold, Penna.

MICHAEL ZAPARYNIUK,
Local and League News Editor
Box 324, Bucknell University, Lewisburg, Penna.

Комунікат **Передконвенційного Комітету** **Української Православної Ліги** **в ЗДА**

1. П'ята річна Конвенція Ліги Української Православної Молоді в ЗДА відбудеться в днях 27, 28 і 29 червня 1952 року, в місті Філадельфії, Па., в салях

BELLEVUE STRATFORD HOTEL,
Broad & Walnut Sts.

2. Проситься всіх заінтересованих, головно парафії УПЦеркви в ЗДА (в східних стейтах) — здержатись в цьому часі від всіх локальних імпрез ітп., щоб таким чином дати змогу нашій молоді (і старшим) прибути численно на Конвенцію.

3. Від половини місяця березня ц. р. Пресовий Відділ Передконвенційного Комітету буде що два тижні видавати інформаційні листки, і іншу літературу (в обидвох мовах). Все те буде висилано всім заінтересованим, в першу чергу Всеч. о. парохам УПЦеркви в ЗДА. Проситься пильно слідкувати за всім на місцях, і все одержане подавати кому слід, своєчасно.

4. Хто бажав би діставати нашу передконвенційну літературу в більшій кількості, чи індивідуально, зволить написати на адресу:

Miss Helen Senyshyn
2624 N. Franklin St.,
Philadelphia 33, Pa.

Пресовий Відділ
Передконвенційного Комітету
УП Ліги в ЗДА.

Western Pennsylvania Regional **Branch of U.O.L.**

The first regional branch of the Ukrainian Orthodox League of the U.S.A., recently organized in Western Pennsylvania, well understood the great importance of our Church Center in South Bound Brook, New Jersey. At a meeting in Butler, Pa., attended by members of youth organizations from Ambridge, Arnold, Butler, Carnegie, Johnstown, Monessen, and Pittsburgh, on February 3, 1952 it was unanimously decided to donate \$200.00 in support of this worthy cause.

The officers of this recently formed Branch are:

Pauline Kulick of Butler, Pres.
Raymond Cizma of Arnold, Vice Pres.
Charlotte Stefanowicz of Monessen, Vice Pres.
Oksana Bilon of Jeannette, Recording Sec'y.
Michael Yourchak of Johnstown, Financial Sec'y.
Mary Silinski of Butler, Treasurer
Walter Sakal of Arnold, Sports Director
Harry Rychak of Johnstown, Sports Director

Advisors:

Rev. Father Myron Pacholok
Rev. Father Orest Kulick
Julia Karnosky, Recording Sec'y. of U.O.L.
Paul Pihota, Treasurer of U.O.L.
Michael Skrabut, Auditor of U.O.L.

May this fine example of interest in our Church be an incentive for other areas, not yet organized into regional branches of our League, toward taking steps in doing so with prime aim of strengthening our League and assisting our Church in the U.S.A. in its many undertakings.

IT CAN BE DONE AND IT WILL BE DONE, SO LET'S ALL TAKE A SINCERE INTEREST IN THIS GREAT WORK.

Carnegie Youth Join U.O.L.

The Western Pennsylvania Regional Branch of the U.O.L. was happy to welcome a new and strong youth organization in Carnegie to our League at its past meeting on February 3, 1952. The Carnegie youth have been very active upon their local scene and have been a great asset toward invigorating the life in their church in Carnegie. We believe they will continue their fine work adding their efforts to those of our other member organizations in strengthening our League.

MAY OTHER ORGANIZATIONS WHO HAVE NOT JOINED AS YET FOLLOW THIS FINE EXAMPLE.

Sport's Rally Held by Western Pa. **Regional Branch of U.O.L.**

Under the capable leadership of Walter Sakal a Sport's Rally sponsored by the Western Pennsylvania Regional Branch of the U.O.L. was held in Arnold on February 17, 1952. The Rally was high-lighted by a bowling competition with three trophies awarded to the winners. Following the competition a luncheon and dance followed at the Ukrainian Citizens Hall in Arnold.

This Rally is the beginning of further sports activity the Regional Branch is undertaking. A softball league is also being planned for the summer months, it was announced by Sports Directors Walter Sakal and Harry Rychak.

Arnold, Pa.

A concert honoring the greatest poet of Ukraine, Taras Shevchenko, will be presented by the Youth Parish of the Ukrainian Orthodox Church in Arnold at the Ukrainian Citizens Hall on March 30, 1952.

The program will include several selections by the Church Choir of Arnold and the visiting Choir of the Ukrainian Orthodox Church in Butler, Pa., as well as recitations, vocal solos by Mary Soroka and Anthony Pituch and an address in English by Walter Sakal about the life of the Ukrainian Poet.

All the neighboring parishes are invited to attend this forthcoming event.

Lyndora, Pa.

SS. Peter and Pauls' Ukrainian Orthodox Church of Lyndora, Pa., is donating \$400.00 to the new Orthodox Center at South Bound Brook, N. J.

A conference of the youth leaders of the Western Pa. Orthodox Youth League was held on Sunday, Feb. 3, at the Ukrainian Hall in Lyndora followed by a buffet supper and dance.

The following Sunday, Feb. 10, the American Ukrainian Citizens held a dance at the Ukrainian Hall.

Plans were discussed at the meeting of the parish for the celebration of the 30th jubilee of the congregation, which promises to be an outstanding event of the coming summer.

Lehigh Valley Organize Youth League

The first meeting of the Ukrainian Orthodox Youth League of the Lehigh Valley was held January 13th at 4 P.M. in Northampton with Reverend Father Stephen Hankevich as temporary chairman.

At this time Dr. Stephen Sawchuk, president of the Ukrainian Orthodox League, gave a synopsis of the purpose and function of the League to the 70 members attending the meeting.

The newly elected officers of the new organization are: Walter Pypiuk, President (Allentown, Pa.); Martin Sheska, Vice-President (Allentown, Pa.); 2nd Vice-President, Olga Kowalyshyn (Northampton, Pa.); Mary Sawruk, Secretary (Allentown, Pa.); Joseph Nazar, Treasurer (Northampton, Pa.); and Stephen Yare, Reporter (Northampton, Pa.).

Meetings will be held on the last Sunday of every month in Northampton at 3 P.M.

S. YARE

Strictly Personal

A new member has been added to Rev. and Mrs. H. O. Kulick's family. On February 5 at 2:20 A. M. a daughter, Orisha Agatha, who weighed 7 lb. 10½ oz. was born. Rev. H. O. Kulick has been pastor of the SS. Peter and Pauls' Ukrainian Orthodox Church since September 1951. Mrs. Kulick has been instrumental in organizing the Ladies Guild of the church and the Sunday Schol for pre-school children. Rev. and Mrs. Kulick are a valuable asset to the Lyndora parish.

MRS. M. OCZYPOK

Coming Events

March 30—Concert in Arnold, Pa.

—Regular meeting of the Lehigh Valley Branch of the U.O.L.

Subscriptions for the Bulletin, \$2.00 per annum, are to be mailed to:

Ukrainian Orthodox Word

Box 376

South Bound Brook, N. J.

Shevchenko and Lincoln

By REV. M. PACHOLOK

Shevchenko and Lincoln. Two names, both symbolical of the same ideals. Both are held in the highest of reverence by all Ukrainian-Americans.

Shevchenko and Lincoln were contemporaries, both living on different continents and under different circumstances, their beliefs concerning humanity being very much the same. These two great men were stern believers in and inspirers of the equality of man and a free and democratic way of life for all peoples of the world. Both well understood the need of the world at that time; this being the same the world craves for today.

One was born a serf to become a poet genius of his country and the other born a poor man to become the president of his country. The one fought to gain liberty and the other to preserve it. Both great leaders of their people and fighters for the freedom of all humanity.

Shevchenko's condemnation of human greed and cruelty and the enslavement of a people is evident in almost all of his major poems. An example of this we find in his poem "The Dream," where he speaks of an inscription referring to Tsar Peter I and Tsarina Catherine II:

"It is the first who crucified
Our own Ukraine;
The second stabbed with savage blow
The widow spent and poor.
Oh, hangmen! Foes of human kind!
You both have had your fill,
You've stolen much! What did you take
Unto that world with you?"

Lincoln had this to say about the enslavement of a people: "Our reliance is in the love of liberty which God has planted in us. Our defence is in the spirit which prized liberty as the heritage of all men, in all lands everywhere. Destroy this spirit and you have planted the seeds of despotism at your doors. Familiarize yourselves with the chains of bondage and you prepare your limbs to wear them." (From a speech at Edwardsville, Ill.)

Concerning the equality of man Shevchenko writes the following:

". . . Just think sanely,
All upon this planet,—
Be they tsars or be they beggars—
All are Adam's children."
(The Dream)

Lincoln spoke thus on that very same subject: "I leave you, hoping that the lamp of

liberty will burn in your bosoms until there shall no longer be a doubt that all men are created free and equal, as all will agree, a free government, where every man has a right to be equal with other men." (Address to the 164th Ohio Regiment.)

The need of the brotherhood of man was well realized by both men. Shevchenko writes the following in his poem "To Shafarik":

"Brothers clasped the hands of brothers
And they promised loudly
Oaths of quiet love and friendship
Even and forever.

Into one great sea there gathered
All the Slavic Rivers.

. . . I will humbly
Pray to God Almighty
That the Slavs may be hereafter
Worthy friends and brothers. . . ."

In his poem "My Friendly Epistle" he writes:

"Oh, embrace, my dearest brothers,
E'en your poorest brother. . . ."

"With malice toward none; with charity for all; with firmness in the right, as God gives us to see the right," said Lincoln in his second inaugural address, "let us strive to finish the work we are in; to bind up the nation's wounds; to care for him who shall have borne the battle, and for his widow, and his orphan, to do all which may achieve and cherish a just and lasting peace among ourselves, and with all nations."

Much does our present day world have need of these great ideals, which both Shevchenko and Lincoln speak of. May their memory and that of what they stood for bring enlightenment to a world so full of hate and anxiety.

(Ed. Note: Shevchenko's poems translated from Ukrainian by Clarence A. Manning.)

The Basis of the World-Outlook of the Orthodox Church

By A. VORONEN

(Continued)

Man alone is powerless and impotent, being unable to achieve anything with his own efforts in his battle against sin and the evil doings of the devil, as he treads along his thornlike path. Neither with the exertion of his own efforts, nor with the help of others, may we be saved, but only through God's grace and help. We are only able to entreat God for

His help and grace. As a Christian treads upon his path to perfection, he gains a better understanding of his deep inability and insignificance, becoming more conscious of God's power.

God's charity never leaves a Christian without sustenance and help. One of the greatest gifts of God's grace is faith, which even in the most trying times gives us endless strength for life's battle. We come nearer to God through our deep and sincere faith; we unite ourselves with Him in an indivisible union, thereby, being filled with His strength, against which no deed of evil intention may prevail. Another virtue which is of no less importance in the life of a Christian is hope, the basis of which is our Lord, Jesus Christ (I Timothy 1:1). It is this hope that fills us with the surety that "God is with us," that He is ever looking after us and our salvation, offering us all things, which in faith we ask of Him (St. Matt. 21:22; St. John 14:13, 14).

The wreath of God's love and the guidance of His creation is the Church of Christ, founded by our Heavenly Savior for the fulfillment of our salvation. One is able to attain the fullness of his transfigured life through the Church only and by no other means. His presence in Church makes us members of Christ's Mystical Body, thereby, remaining in a deep organic union with the Church's Supreme Head, Jesus Christ. With unusual power does this union appear in the Sacrament, Holy Eucharist, which is the center of Church life. A Christian also unites himself with his brethren in Christ, who are all members of the great ecclesiastical organism, which is headed by the One Eternal Head. They all acknowledge the same faith, partaking of the Life-Giving Body and the Precious Blood of Christ, being animated by those very same gifts of the Holy Spirit in the Holy Sacraments. The aim of all Christians is identical. It is the acquirement of eternal life. A Christian also binds himself with his brethren in communal prayer with those righteous Orthodox, the Saints, and the highest and most orthodox among all creation, our exceedingly blessed Mother of God and Evervirgin Mary. It is in the Church and through the Church that a Christian is able to perceive the eternal, which unveils itself in the fullness of the Ecclesiastical Body, in which the Holy Spirit abides and without change remains.

(To be continued)

ВИКАЗ ПОЖЕРТВ НА ПОТРЕБИ Української Православної Церкви в ЗДА

ПОЖЕРТВИ НА ЗАКУПНО ОСЕРЕДКУ

ВПРЕОСВ. МИТРОП. ІОАНН \$50.00. — Разом \$700.00

ШИКАГО, ІЛЛ.

Церква Св. Апп. Петра і Павла

По \$10.00: Кость Андрущечко, Андрій Мельник; по \$5.00: Сергій Слинко, Александер Лось.

ДЖУНО, АЛЯСКА

Іван Світ\$5.00

МИЛВОКІ, ВІСК.

Церква Преч. Діви Марії

Николай Брензій\$5.00

МІКІЗРАКС, ПА.

о. Прот. Вас. Дяків\$25.00

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Церква Св. Володимира

Іван і Катарина Грицишин \$20.00; Мих. Олександр \$15.00; Т. Стефанів \$10.00; по \$5.00: Павло Гнатів, Іван Пасічник.

ГЕМОД, ІНД.

Церква Св. Михаїла

о. Павло Дармоць \$15.00; по \$10.00: Марія Тимків, Родина Мильо, Йос. Біндас, Ром. Хвалібога.

АРНОЛД, ПА.

Церква Св. Покрови

Іван Красінський \$3.00; Вас. Коваль \$1.00.

ЕМБРІДЖ, ПА.

Церква Св. Володимира

Николай Дзерин \$10.00; Іван Войтович \$5.00.

ПАСЕЙК, Н. ДЖ.

Церква Св. Вознесіння

Гр. Яциняк стар. \$10.00; Розалія Гіба \$5.00.

МИЛВИЛ, Н. ДЖ.

Церква Св. Апп. Петра і Павла

о. О. Кулик\$25.00

П. Купер 25.00

Т. Ковальський 25.00

Іван Ковальський 25.00

М. Гандзюк \$20.00; по \$10.00: Максим Бондаренко, М. Стельмах, П. Матуш, П. Старжевський; по \$5.00: С. Ярмолів, М. Чигорський, Я. Романюк, Б. Борелій, П. Гандзюк, П. Чопек, А. Голуб, М. Ясинський, М. Прокопович; І. Фат \$3.00; по \$2.00: Н. Приступенко, П. Козак, Родина Тендіт.

Заввага: Через недогляд виказ пожертв з Милвил, Н. Дж. був пропущений на початку збіркової кампанії.

НЮ БРИТЕН, КОНН.

Церква Преч. Діви Марії

По \$10.00: Петро Гривнак, Марія Гривнак, Іван Козира, Марія Маслюк, Катарина Чире, Іван Глешяк; по \$5.00: Йосиф Карбовник, Мей Тимс, Я. Левицький, Іван Сенцьо стар., Ірина Сенцьо, Стефан Явин, Вас.

Романишин, Мих. Герент, Іван Чиж, Розалія Гонтарська, Стелла Гонтарська, Моріс Гонтарський; Вас. Субранович \$3.00; по \$2.00: Йос. Старанчак, Мих. Вовк, Вас. Престаш, Мих. Гарбер, Іван Петрунів, Юлія Срогі, Стефан Валлак, Іван Платош, Анна Нісевич, Стефан Чатлас, Йосиф Козович, Александер Березюк, Андрій Вовк, Емерик Престаш, Мих. Степаш; по \$1.00: Вас. Степаш, Вас. Магас, Гр. Пісецький, Анна Скорупська, Марія Андрусьо, Яків Земантик, Генрі Веклюнд, Петро Шешурак, Іван Сасіела, Антін Біндас, Адам Кап, Мих. Настин.

БОТЛЕР, ПА.

Церква Св. Апп. Петра і Павла

Юлія Білович \$20.00; М. Е. Вайда \$5.00; Стефанія Шот \$5.00; Стефан Джакман \$2.00; Анна Теленсон \$1.20; Марія Джакман \$1.00; Марія Минто 25 цнт.

ФІНІКС, АРИЗОНА

Р. Гусак \$5.00.

ВУНСАКЕТ, Р. АЙ.

Церква Св. Михаїла

По \$10.00: Дм. Рапко, Честер Войчик, Мирон і Марія Болюх, Мик. Герман; по \$5.00: Олекс. Кокольський, Стелла Червінська, Олекса Москаленко.

ГЕМОД, ІНД.

Церква Св. Михаїла

По \$10.00: Йосиф Біндас, Роман Хвалібога.

ОРЕНДЖ, Н. ДЖ.

Йосиф Урбан \$5.00.

ДІТРОЙТ, МИЧ.

Церква Св. Покрови

По \$10.00: Степан і Марія Чоботарі, Андрій Гаращенко; по \$5.00: Максим Бойчук, Петро Паляниця; по \$3.00: Євген Попов і Гр. Попов; по \$2.00: С. Котович, Мих. Кос, Вас. Короній, В. Кітцул; \$1.00: Петро Шило, Адамчук, Й. Дудка, Йосип Соє, Іван і Анаст. Шербі, Н. Форин, П. Ружинська, П. Дупіка, Марія Король, Петро Трепет, Вас. Осадчук, Джек Ясинський.

ФИЛАДЕЛФИЯ, ПА.

Церква Св. Володимира

Підчас похорону бл. п. Гр. Грицишина зложили по \$10.00: Родина Грицишин, Конст. Шпікула, Роман Карбівник; по \$5.00: о. Прот. І. Савчук, Т. Пташинський, Матвій і Марія Жулковські, Інж. Іван Рубель, Іван Пеленський, адв. Т. Свистун, Мих. Сампара, Мик. Ворончак; по \$3.00: о. А. Двораківський, Мирон Карбівник, Мик. Волошанський, Тео. Федусь; по \$2.00: о. Іван Лехіцький, Вас. Чорнорай, Вас. Гавкавців, Стефан Борис, Марія Максимович, Анна Гальчук, Тео. Маник, Антін Гарасим, Кат. Совірка, Мих. Вишиванюк, П. Телятник, Розалія Горобйовська, Діанна Віген; по \$1.00: Олексій Дідух, Інж. С. Шевченко, Вол. Пипюк, Текля Рибачок, Петро Мельник, Мокрина Клапко, Вас. Ваврук, Текля Парашак, Анна Парашак, Марія Кушина, Андрій Мельник, Осип Олійник, Вас. Держко, Іван Олійник, Степан Тимчій, Юлія Тершавська, Софія Федина, Анна Влащенко, Антін Кушина, Кузьма Белюх, Кат. Ткач, Олена Гасяк, Анна Чайковська, Генрі Месенгайм, Лев Симон, Стелла Голаник, Джосефін Мартінез, Марія Жулковська, Петро Сокальчук; Юрія Юзвьяк 50 ц.

РІЗДВ'ЯНИЙ ДАР

РОВД АЙЛЕНД

Вунсакет: о. С. Голутяк \$5.00; по \$2.00: Іван Коколько-ський, Йосиф Чагарин, Василь Копитко, Йосиф Ходоровський; по \$1.00: Мих. Глипка, Н. Н., М. Михайлюк. — **Провиденс:** о. Й. Желехівський \$2.00; Павло Накопінський \$1.00. — **Патакет:** Павло Мединський \$5.00. — **Гавард:** Др. Іван Басилевич \$5.00. — **Варвік:** Іван Лаба \$2.50.

МАСЕЧУСЕТС

Бостон: Анна Смарш \$5.00; по \$2.00: Родина Готць, Д. Пашак, Петро Улашкевич, Іван Мунтін, Текля Матукас; по \$1.00: Клавдія Помилуко, Мирон Вонс, Мирослав Вонс. — **Розліндейл:** По \$2.00: Стефан Ярош, Мих. Школяр; Вас. Мігован \$1.00. — **Роксбері:** о. Е. Колоришин \$5.00; Семеон Кучер \$2.00; по \$1.00: Ілія Матеїк, Іван Шлітц. — **Блекстон:** По \$2.00: Дмитро Бойко, Марія Заходник. — **Матапан:** Гр. Костецький \$1.00. — **Тавтон:** Кароль Сідзінський \$2.00. — **Кембридж:** о. Митр. Вол. Каськів \$5.00. — **Дорчестер:** Андрій Прухницький \$1.00. — **Челсія:** Ол. Мельниченко \$1.00. — **Медфорд:** Мих. Козулькевич \$2.00.

КОНЕКТИКУТ

Бриджпорт: о. М. Литваківський \$5.00. — **Вилиментик:** Вас. і Кат. Гірчиця \$5.00. — **Окдейл:** Василь і Марія Турські \$2.00.

ІЛІНОЙ

Шикаго: Мик. Гудз \$10.00; Родина Романко \$5.00; В. Фуркевич \$2.00; Д. Кушнарєнко \$1.00.

ДЕЛАВЕР

Вилмінгтон: По \$5.00: о. Іван Лехіцький, Гр. Гураль; Олекса Колісниченко \$3.00; по \$2.00: Ф. Музика, М. Занковський; по \$1.00: Стефан Подоляк, Іван Величків.

МЕРИЛЕНД

Балтимор: Вол. Білокінь \$5.00; о. Андрій Ілінський \$2.00. — **Ебердін:** П. Гула \$2.00. — **Овінг Милз:** В. Герасименко \$1.00.

РІЗНІ СТЕЙТИ

Арлінгтон, Вірдж.: о. Юрій Гулей \$3.00. — **Вілнг, В. Вірдж.:** Гр. Саган \$10.00. — **Гемонд, Інд.:** Антін Грицак \$10.00. — **Лизбон Фолз, Мейн:** Тео. Кривокобильський \$2.00. — **Милвокі, Виск.:** о. прот. П. Фалько \$5.00. — **Вилтон, Н. Д.:** Ольга Шміт \$1.00. — **Белфілд, Н. Д.:** о. Д. Савка \$1.00. — **Гарра, Окла.:** Л. Манек \$1.00. — **Лос Анджелес, Кал.:** о. прот. А. Селепина \$3.00. — **Сакраменто, Кал.:** Осип Кушнір \$1.00.

МІЧІГЕН

Дітройт: о. Мітр. Ф. Білецький \$5.00; Осип Соя \$1.00. — **Гренд Репідс:** Н. Отрешко-Арський \$1.00.

ОГАЙО

Йонгтаун: По \$5.00: о. М. Мостенський, Ник. Федина; по \$2.00: Анна Косач, Вас. Конишак, П. П. Лопушанська. — **Клівленд:** Вас. Репужинський \$10.00; по \$5.00: Петро Модний, С. Морозович, Іван Тремблук, о. А. Берик; по \$3.00: Петро Скальський, Микола Тарасюк; по \$2.00: Параскевія Молодець, Г. Ф. Едлер, Гр. Кальницький, Гр. Степанек, Іван Мако-

гон, Евст. Стахів, Н. Н.; по \$1.00: Анна Горак, Олекса Сенчило, Федір Височин, Алекс. Клепач. — **Лорейн:** о. Прот. Д. Ольгін \$5.00; по \$1.00: Гр. Мендак, Йос. Яблонський. — **Ворен:** По \$1.00: Ден Прокоп, Іван Сернулка, Петро Карик. — **Кембелл:** Мих. Бурій \$5.00; по \$1.00: Йос. Клемент, Анна Юрчак. — **Джірард:** По \$1.00: Франко Заботський, Іван Заботський. — **Синсинеті:** Л. Форостинський \$1.00. — **Елмгорст:** Трофим Пачинюк \$1.00. — **Кентон:** Тео. Бічук \$2.00.

ПЕНСИЛВАНІЯ

Філадельфія: По \$5.00: Антін Таганчин, Ю. Стецишин, Вас. Сенишин, Ігнатий Хромчак, Мих. Сампара, Мих. Кознарський; по \$3.00: Ник. Гула, Тео. Федус, Анна Мойсей; по \$2.00: С. Олійник, Анастасія Буня, Максим Шегда, Гр. Рибачок, Іван Парута, Д. Кобільник; по \$1.00: М. Гасяк, А. Ганас, Мих. Опришко, Стефанія Майба, Тео. Корнюк. — **Форд Сіті:** Віра Буряк \$5.00; Мих. Личак \$2.00. — **Пітсбург:** По \$5.00: о. Прот. Лев Кушнір, Гр. Шабатура; Павло Вислоцький \$3.00; Вас. Корій \$2.00. — **Нью Кенсінгтон:** По \$1.00: Стефанія Мілько, Ольга Пітик. — **Елмора:** о. Йосиф Боднар \$5.00; Мих. Вашінський \$1.00. — **Джанстаун:** о. Вас. Чекалюк \$5.00; по \$1.00: М. Грисяк, Петро Голуб. — **Ботлер:** Н. Костецький \$2.00. — **Диксонвіл:** Церква св. Іоанна Хрестителя \$15.91; В. Грушка \$5.00. — **Назарет:** Стенлій Такарз \$2.00; Іван Ардт \$1.00. — **Вейверлі:** Франко Піндзола \$2.00. — **Мекізракс:** о. Прот. Вас. Дяків \$5.00. — **Карнегі:** о. Прот. Тео. Форостій \$5.00. — **Блерзвил:** С. Кузишин \$2.00. — **Експорт:** о. С. Вульчин \$5.00. — **Тейлор:** Вас. Гаррон \$1.00. — **Рочестер:** С. Федіцький \$1.00. — **Шерон:** Мих. Пиш \$2.00. — **Патсвіл:** Іван Черкіс \$1.00. — **Фер Окс:** Іван Войтович \$2.00. — **Еверсон:** По \$5.00: Яків Козел, М. Маланяк. — **Баден Едвард Кміт:** \$1.00. — **Еддістон:** Гр. Лебішак \$2.00. — **Макунгі:** Вас. Волиняк \$5.00. — **Котсвіл:** о. Мих. Кашуба \$5.00. — **Джінет:** о. Прот. П. Білон \$5.00; Дм. Полянський \$2.00. — **Монесен:** По \$5.00: о. Прот. Гр. Піпюк, Родина Ф. Янковський, Іван Бачинський; Марія Косінська \$2.00; Дмитро Проць \$1.00. — **Майнерсвілл:** Вас. Лівчанин \$2.00. — **Істон:** Микола Гіль \$5.00. — **Аллентаун:** По \$5.00: Вол. Піпюк, Андрій Вітик, Іван Зазворський; Анна Ячур \$3.00; Ксеня Совечка \$2.00; Марія Смолен \$1.00. — **Честер:** По \$2.00: М. Заплітний, Дм. Боровник; по \$1.00: Мар. Передак, Йос. Олійник, Ілія Солончак, Мих. Єдинак, Андрій Марусин, Миртел Марусин. — **Ембридж:** По \$2.00: Мих. Шибінський, А. Зазвірський; по \$1.00: Тео. Грицик, Мих. Лесейко, Параска Баталік, Семен Дністрян.

(Далі буде)

Глибока подяка всім Чесним Жертводавцям за їх ласкаві пожертви.

ЗАВВАГА: Через брак місця в цьому числі не проголошується датків на дієцезальний фонд й виказу на "Українське Православне Слово." Вони будуть поміщені в наступному числі.

Ukrainian Orthodox Church of USA

Box 376

South Bound Brook, N. J.

Посвячення Осередку в Савт Бавид Брук 31 травня і 1-го червня 1952.